

TAMPEREEN SUOMALAINEN

IKKUBI

KLUBILEHTI

1/2022

SUOMALAISUUDEN PUOLESTA

Kirjailija
Anni
Kytömäki

Viivi
Villa-
Nuottajärvi

TAMPEREEN SUOMALAINEN

KLUBI
Julkaisija

Tampereen
Suomalainen Klubi ry
www.tampereen-
suomalainenklubi.fi

Ilmoitushinnat

1/1 sivua 600 euroa
1/2 sivua 400 euroa
1/4 sivua 300 euroa

Päätoimittaja

Pasi-Heikki Rannisto

Ilmoitusmyynti

Tampereen Suomalainen
Klubi

Toimitussihteeri

Arto Murtovaara

Ilmoitusaineisto

ilmoitukset@punamusta.com

Ulkoasu

Marjut Jouhki

Ilmestymisaikataulu**2022**

nro 1.....1.4.2022

nro 2.....1.11.2022

Taitto

PunaMusta,
Sisältö- ja
suunnittelupalvelut

Painopaikka

PunaMusta, Forssa 2022

Tavoitat 1300 elinkeinoelämän, tieteen, taiteen, julkisen hallinnon, puolustusvoimien, kirkon ja median piirissä toimivaa, alueellista ja valtakunnallista vaikuttajaa.

Lehti ilmestyy seuraavan kerran 1.11.2022.

Kannen kuva: Arto Murtovaara

Takakannen kuva: Arto Murtovaara

SUOMALAISUUDEN PUOLESTA

PASI-HEIKKI RANNISTO

Puheenjohtaja

KRIISEISSÄ RATKAISUT PUNNITTAAN

Kuluva vuosikymmen on alkanut kriisien merkeissä. Covid-19-pandemia saavutti uuden vuosikymmenen heti alkuunsa. Nyt sitä on kestänyt jo kaksi vuotta. Venäjän hyökkäys Ukrainaan alkoi helmikuussa 2022 ja siirsi koronan sivuun otsikoista. Erilaiset ympäristökatastrofit odottavat kulman takana kärjistymistään, kunhan edelliset hieman hellittävät. Ei hyvältä näytä maailma.

Suomalaisuus on kuitenkin näyttänyt parhaita puoliaan ja kriisiosaamistaan. Jokainen kriisi on yllätyksiä täynnä. Vaikka sitä yrittäisi kuinka johtaa, tulee jatkuvalla syötöllä uusia tilanteita, joita ratkottaessa onnistumiset ja epäonnistumiset vaihtelevat. Koronapandemian aikana suomalainen rauhallisuus, järkähtämättömyys ja ratkaisukeskeisyys ovat vaikuttaneet merkittävästi siihen, että koronan vauriot ovat jäämässä kohtuullisiksi, varsinkin mikäli mitataan tautiin sairastumisella ja taudin aiheuttamilla kuolemilla. Suomalaiset eivät ole vaatineet normeja ja määräyksiä omalle huolellisuudelleen, arki-järki on riittänyt toimia turvallisesti itseään ja yhteisöään kohtaan. Siinä keskeinen menestyksen salaisuus.

VENÄJÄN TÄYSIN kohtuuton ja tuomittava hyökkäyssota Ukrainassa herättää huolta myös Suomessa. Sodan tuhot ja siitä seuraava inhimillinen kärsimys on käsin kosketeltavaa ja vyöryy silmiemme eteen kaikista medioista. Jälleen kerran suomalaiset toimivat vastuullisesti ja järkähtämättömästi. Apua ollaan valmiita kanavoimaan ukrainalaisille monin eri tavoin, maanpuolustusjärjestöihin liitytään ja uhkiin varaudutaan. Oma turvallisuuspohdintamme on saanut myös aivan uusia sävyjä. Poliitikkojen on ollut vaikea uskoa uusia mielipidemittauksia. Ne kuitenkin osoittavat vahvaa harkintaa meidän hyvin koulutetulta

ja valistuneelta kansaltamme. Ei paniikissa, vaan harkiten ja tosiasioita punniten näytämme kulkevan kohti sellaista puolustusratkaisua, joka maksimaalisesti turvaa etumme itäisen naapurin osittaessa sotaisuuttaan ja pittaamattomuuttaan kansainvälisistä sopimuksista. Sinivalkoinen ratkaisu sekini.

Kriisien keskellä yhteisöllisyys ja avuliaisuus yleensä vahvistuvat. Niin on käynyt tälläkin kerralla. Ikävä kyllä korona-aika on tuupannut meidät varsin paljon omiin oloihimme ja vähentäneet sosiaalisia kontaktejamme. Kaikista huolestunein voi olla nuorisostamme. Heille maalattu kuva tulevaisuudesta on monin osin pirstaleina niin sodan kuin ympäristönkin osalta, osin myös koronan aikaansaamien matkustusrajoitusten vuoksi. Lisäksi korona on rajoittanut heille tärkeää yhdessäoloa kavereiden ja läheisten kanssa. Elämäkokemukseen ei auta heitä vähentämään tuskaa muistuttamalla, että kaikki kriisit päättyvät aikanaan ja on niistä ennenkin selvitetty. Moni asia voi tuntua kohtuuttomalta ja kovin kohtalokkaalta. Kannustakin kaikkia ihmisiä huomioimaan lähiyhteisöjen nuoria ja olemaan läsnä heille soveltuvin tavoin. Heissä on meidän ja myös suomalaisuuden tulevaisuus.

SUOMALAISUUTEEN KUULUU vahvasti välittäminen ja avuliaisuus. Tampereen Suomalaisen Klubin johtokunta päätti lahjoittaa varojemme mukaisen summan Ukrainan sodan uhreille. Kannustan myös kaikkia suomalaisia toimimaan samoin itse valitsemanne kanavan kautta. Kriiseistä ylipääseminen tarvitsee myös läsnäoloa ja toisten tukea. Toivottavasti Klubi voi myös toimia kanavana purkaa paineita ja ahdistusta tänä haastavana aikana. Toivotan olevan ja tulevat uudet jäsenet kovasti tervetulleiksi mukaan yhteisöömme. Yhteisöllisyys antaa voimaa ratkoa pahojaakin kriisejä.

Kuva: Petri Nuutinen

Mikko Leppälahti

Tampereen Oopperan Taikahuilu.

Vapaussodan
Perinneliitto

SISÄLTÖ 1/2022

02	PASI-HEIKKI RANNISTO: KRIISIRATKAISUT PUNNITAAN	16	UUSI TOIMINNANJOHTAJA SAMI RANTANEN
03	ARTO MURTOVAARA: VOI DIKTAATTOREITA	17	VAPAUSSODAN PERINNELIITTO
04	TAMPEREEN TEATTERIMUSEO NÄYTTELYSSÄ KLUBILLA	18	MIKKO TURUNEN: HUUMORIKIN ON ASE
05	TERHI ASUMANIEMEN KURIOSITEETTIKABINETTI	20	FINLANDIA-PALKITTU ANNI KYTÖMÄKI
08	VARAPUHEENJOHTAJA VIIVI VILLA-NUOTTAJÄRVI	24	KLUBIN OMAT TAPAHTUMAT
11	AUTOKAUPPIAS MIKKO LEPPÄLAHTI	25	TAMPEREEN OPPERAN TAIKAHUILU

ARTO
MURTOVAARA

Varaesimies

VOI DIKTAATTOREITA

STANISLAW JERZY LEC (1909-1966) oli puolalainen runoilija ja satiirikko. Wienissä lakia opiskellut kirjailija työskenteli sodan jälkeen diplomaattina. Hän osallistui sodan aikana vastarintaliikkeeseen ja joutui keskitysleirille. Teloituksen hän vältti pakenemalla.

En usko, että nerokas kahvilafilosofi olisi tyytyväinen kotimaansa nykymenoon – vielä vähemmän rujoon menoon naapurissaan. Tässä muutama kirjallinen torttu hänen kantapöydästään (*Vastakarvaan – Siistimättömiä mietelmiä*, Weilin+Göös 1968).

”Voi diktaattoreita, jotka luulevat etteivät ole diktaattoreita.”

”Maailma ei suinkaan ole mieletön: vain soveltu-maton normaaleille ja mitä soveliain normalisoiduille ihmisille.”

”Älä koskaan käännä selkääsi todellisuudelle. Se ympäröi sinut. Herra armahda!”

”Tosi vihollinen ei hylkää sinua koskaan.”

Terve Ukraina! Kunnias soikoon,

Huutona huomenen valkenevan!

Voimasi, lempesi leimaus voikoon

vaatia, laatia maan vapahan!

Uljas Ukraina! Nyt älä horju!

Kerran se koittaa kansojen koi.

Tyynenä, vankkana vaarasi torju,

tai jos on tarpehen, niin salamoil!

Kaunis Ukraina, kansojen suola!

Sulla on lippu ja meillä on tie.

Myötäs on myrskyssä Suomi ja Puola,

Myös Viro, Lähti ja Liettua lie.

Eespään, Ukraina! Et ole orja,

itse jos toivot ja tahdot sa sen.

Kuuletko kuoron, mi suur’ on ja sorja

kuin meri kansojen kauhtuvien?

Uusi Ukraina, tenhoisa, uhkee!

Väljinä välkkyvät virtasi suut,

Vapauden purppurakukkihin puhkee

Mordva, Grusinia, Permi ja muut!

Hetki on Venäjän heimojen nousta;

katkoa kahlehet tsaarien yön.

Loista; Ukraina! Jännitäs joustu,

valkaise tie tasavaltaisen työn!

Eino Leino 29.6.2017

Kuva Anne Kauramäki

Eija Oravuo

ORAVUO FILHARMONIAN INTENDENTIKSI

Tampere Filharmonian intendentiksi on valittu valtiotieteiden maisteri Eija Oravuo. Hän on Tampere Filharmonian pitkäaikainen apulaisintendentti, ja työskenteli vt. intendenttinä toukokuusta 2021 alkaen sekä vuosina 2011–12.

Intendentti johtaa, suunnittelee ja kehittää Tampere Filharmonian toimintaa sekä vastaa sen hallinnosta, taloudesta ja tulokellisuudesta, toimii orkesterin hallinnollisena esimiehenä ja hallintohenkilökunnan lähiesimiehenä sekä osana Tampereen Kulttuurin palveluryhmän johtoryhmää. Intendentti suunnittelee orkesterin taiteellista toimintaa yhdessä ylikapellimestarin kanssa.

”Tampere Filharmonia on upea sinfonia-orkesteri, ja olen iloinen, että pääsen koko orkesterin kanssa kehittämään toimintaamme eteenpäin. Teemme vaikuttavia musiikkielämyksiä moninlaisille yleisöille. Tartumme innokkaasti yhteistyöhön niin kulttuuritoimijoiden, yritysten kuin muidenkin tahojen kanssa: yhdessä voimme saavuttaa enemmän,” Eija Oravuo sanoo.

Oravuolla on monipuolinen kokemus musiikki- ja kulttuurialalta. Hän on aiemmin toiminut muun muassa huilunsoiton opettajana ja muusikkona. Oravuon koulutuksessa musiikkialaan yhdistyvät kansainväliset suhteet, johtaminen ja markkinointi.

Vuosien 2018–20 ajan Oravuo toimi Tampereen kulttuuripääkaupunkihankkeessa, aluksi vastaavana tuottajana ja sitten projektipäällikkönä vastuullaan hankkeen hallinnollinen johtaminen.(TSK)

”Kulkuri”, TTT 2013, Soili Markkanen, pukusuunnittelu Marjaana Mutanen.

Teatteri meni museoon

Tampereen Teatterimuseo ry tarjoaa kulttuurituokion klubin Pyynikkisalissa ja on tuonut esille makupaloja sekä helmiä tamperelaisen teatterin maailmasta.

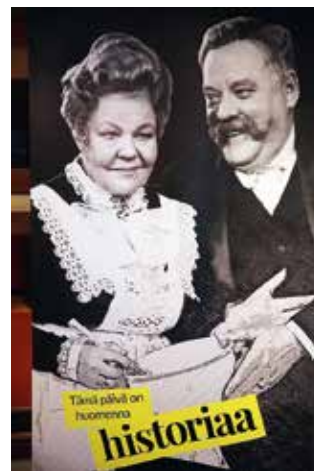
Yhdistys onnittelee ohjelmalehtisessään kaupungin teattereita.

Tampereen Tyväen Teatteri täytti viime vuonna 120 vuotta, Tampereen Teatterin 120-vutispäivät ovat 2024, Komeadiateatteri täytti viime vuonna 30 vuotta ja Ahaa Teatteri 50 vuotta, Teatteri Mukamas täytti 40 vuotta 2020 sekä Teatteri Telakka 25 vuotta viime vuonna.

”Samalla voin ilmoittaa, että pitkäaikaisen työn tulos Tampereen Teatterimuseo aukesi digilustalle maanantaina 24. tammikuuta klo 15. Kyseessä on hankkeen ensimmäinen vaihe, joka luo pohjaa ja antaa osviittaa syntyväle kokonaisuudelle. Vaihe kaksi avataan tammikuussa 2023 ja vaihe kolme joulukuussa 2023,” summasi teatterineuvos **Esko Raipia**.

”Tampere on Suomen teatteripääkaupunki ja se näkyy vahvassa kehityksessä vuosikymmenten saatossa. Teatterialan koulutus on alkanut jo vuonna 1907 Tilda Vuoren aikana ja kasvanut vuosien myötä nykyisiin mittoihinsa. Tampereen yliopistossa alkoi 55 vuotta sitten näyttelijöiden koulutus 15. tammikuuta 1967 ja ylpeänä voin kertoa, että olin tuolla kurssilla mukana,” Raipia kertoo.

”Myös tampereläinen liike-elämä on vahvasti sitoutunut teatteriin. Vierailuvia katsojia käy Tampereen ulkopuolelta vuosittain noin

Elma Hallman ja Eero Roine vanhassa TTT:n julisteessa.

700 000 henkilöä. Sen mukanaan tuoma rahavirta on paikalliselle liike-elämälle merkittävä.”

Hankkeen ensimmäisessä uutislehdessä todetaan, että sen takana oleva yhdistys perustettiin 2016 Eino-klubin jäsenten keskuudessa. Takana on paikallisista teattereista eläkkeelle jääneitä ammattilaisia -lipunmyyjistä johtajiin. Museohanke on kuitenkin ollut jalalla jo vuodesta 1960, jolloin **Olavi Veistäjän** ja teatterimuseotoimikunnan ehdotus hyväksyttiin ja itse museo perustettiin vuonna 1961. Työ kuitenkin hiipui, kun siltä puuttui pätevä vetäjä. Helsinkiin perustettiin kansallinen teatterimuseo 1962.

Terhi Asumaniemi pystytti näyttelyään Galleria Saskiaan kahdenkymmenen vuoden tauon jälkeen.

Terhi Asumaniemen kuriositeettikabinetti

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 20 vuotta valokuvaaja, kuvataiteilija **Terhi Asumaniemen** Galleria Saskian ensimmäisestä yksityisnäyttelystä *Heijastuksia*. Siinä katujen rakennukset ja tilat peilautuivat toistensa ikkunoista.

”Tämä on tavallaan paluu vähän siihen, mistä alkoi. Se oli hyvin eri näköinen, silloin nuorena oli vielä hyvin idealisti, oli kauniita heijastuksia ja muita”, Terhi Asumaniemi nauraa.

Matkan varrella Asumaniemen erilaiset dokumentaariset valokuvaprojektit ovat tal-

lentaneet muun muassa katoavia suomalaisia sekä kurottaneet metsän siimekseen, kuten *Toisen maailman rajalla*-projektissa (2011). Tässä näyttelyssä mennään täysin toiseen suuntaan, rakennettujen ja muokattujen kuvien pariin, joissa historiallinen, valokuvalla ominainen todistusvoima on vain kaukainen haalistuva muisto.

”On ollut oikeastaan tosi monta vuotta mielessä aloittaa semmoinen sarja – itse koen että tämä on vasta ensimmäinen – tavallaan, missä voi yhdistää erilaisia kuriositeettikabinettiin liittyviä teemoja. Sehän on tällainen alun perin 1500-luvulla alkanut,

museoita edeltänyt kokoelma, jossa oli kaikkia kummallisuuksia,” taiteilija selittää rakentaessaan näyttelyä.

”Nythän se näyttää siistiltä, mutta esimerkiksi tuo saliin tuleva iso perhosteos, se oli Helsingin Taidehallissa 2019 ensimmäisen kerran esillä ja sen nimi on *Perhosvaikutus*. Ajatus siinä on nimenomaan – onkohan niitä nyt yli 500 perhosta – niihin on tulostettu katoavilta soilta peräisin olevia maisemia, jotka sitten etäänntyvät ja häipyvät.”

”Isossa salissa on muutenkin teema liittyen sekä perhosiin että myöskin tällaiseen kaskaiden lajiin. Taiteilijana ovat jotenkin

Peräkammariin Terhi Asumaniemi pystytti Kauhujen kaapin.

kiehtoneet alkulukuihin liittyvä tietty symboliikka. Ihmisille se ehkä avautuu kauniina maisemana, mutta ajatus on, että siellä on taustalla myös ehkä tämmöistä kerroksellisuutta.”

Ison salin teoksissa lähestytään eri teorioita esimerkiksi visualisoimalla alkulukujen kiertoa noudattavien *Magicalada*-kaskaiden sukuun kuuluvaa lajia, jolla on ainutlaatuinen 13 ja 17 vuoden elinkierro. *Cicada Principle*-teos tekee näkyväksi myyttisiä matemaattisia alkulukuja ja niiden ilmentymiä hyönteissukupolvien kiertokulussa.

Perhosvaikutus-installaatio tunnettuun kaaosteorian vertaukseen perhosen siiveniskun aiheuttamista pienistäkin muutoksista, joka saa aikaan myrskyn jossain muualla. Teos koostuu uhanalaisen *rabkahopeatäplä*-perho-

sen siipien muotoon tallennetuista suomalaisista suomaisemista.

Vanhon kurioositeettikabinettien tapaan näyttely tarkastelee erilaisia yksityisiä kokelmia, esineitä, muistoja ja niin kuin edellä todettiin, katoamassa olevia arvokkaita asioita, kuten maisemia ja muistinvaraisia asioita. Näyttely lähestyy teemaa myös nykyhetken näkökulmasta: mitä meitä ympäröivästä maailmasta on katoamassa ja mitä niistä jää näkyväksi jälkipolville.

Salonki-teoskokonaisuudessa todellisia ja rakennettuja sisä- ja ulkotiloja kuvaavat teokset luovat vastakohdan vastakkaisella seinällä riippuvalla suurella, muuntuva maisemaa kuvaavalle valokuvalla kankaalla ja maalaukselle ajalehtivasta veneestä. *Vene*-teoksen on toteuttanut **Meri Rantala**.

TERHI ASUMANIEMI

Kuvataiteilija

Syntynyt: 1972

Asuu ja työskentelee Tampereella.

Työ Valokuvakeskus Nykyajan toiminnanjohtajana viisi vuotta.

Koulutus 2012 Taiteen maisteri, visuaalinen journalismi ja valokuvaus, Aalto yliopisto. 2006-2008 Journalismi ja joukkotiedotus, Tampereen yliopisto. 1994-98, Bachelor of Arts (BA), Willem de Kooning Academy, Rotterdam. Äänitaiteen, web designin sekä graafisen suunnittelun erikoistumisopinnot, TAKK 2001, 2003 ja 2005.

Edelliset näyttelyt 2018 Kangasala-talo Katoavia suomaisemia, 2018 Finlandia-yliopiston galleria, Michigan, Yhdysvallat.

”Tässä esimerkiksi on esteettisiä paikkoja (Salonki), osa täällä olevista on Louhisaaren linnan Pirunkammarista. Täällä on hyvin monimerkityksisiä, kerroksellisia paikkoja.”

Asumaniemi korostaa, että esillä olevat valokuvat ovat ”todella muokattuja, tosi rankasti. Aikaisemmissa projekteissa kun tuli tehtyä, oli enemmän suoraa valokuvaa itsessään. Tämä on jo tosiaan raadeltua kerroksellisuutta.”

Peräkammarista löytyy videoteos sekä kauhujen kaappi, jossa on muun muassa Asumaniemen äidin lakkautettavasta neuvolasta aikoinaan pelastamia esineitä.

Kahdessakymmenessä vuodessa materiaalit ovat muuttuneet ja töissä on tullut kokeiltua erilaisia tekniikoita, Asumaniemi pohtii muutosta.

”Kyllähän se sama linja on aina siellä takana. Ja totta kait sitä miettii, että jonkinlainen taiteilija haluaa jostain syystä niitä tuoda aina esille”, hän sanoo. ”Ja tietysti myös tällaisessa maailmantilanteessa, uhkaavassa, epävarmassa ennen kaikkea, on ollut tosi iloista huomata, että miten taiteilijaseurassa ja muualla mietitään, miten voisi taiteen avulla järjestää esimerkiksi keräyksiä Ukrainaan.”

”Ja ihan varmasti tulee sotaa näkymään, se tulee lävistämään kaiken taiteen.”

Perhosvaikutus. 2019-2020. Pigmenttivedos Hahnemühle Photo Rag-paperille. Teräsneula.

Silent Fall. 2018. Pigmenttivedos William Turner paperille.

Cicada Principle. 2022. Pigmenttivedos William Turner paperille. 60x140 cm.

KLUBIN UUSI VARAPUHEENJOHTAJA

Filosofian tohtori **Viivi Villa-Nuottajärvi**, 42, vetää työkseen pörssiyhtiö Valmetissa kaikkien paperikonetekstiilien tuotekehitystä. Ne ovat elinehto, millä paperikartonki- ja tissuekoneet saadaan toimimaan.

Tampereen Suomalaisen Klubin historian ensimmäinen naisvarapuheenjohtaja on vauhdikas fyysikko, ammunnan maailmanmestari, joka harrastaa autoja ja moottoripyöriä. Monen muun asian ohella.

Tuotekehitystyö käsittää siis kaikki merkäviirat, kuivatusviirat, puristinkuivaukset sekä puristinpelit, Villa-Nuottajärvi täsmentää. Ne tulevat hänen johtamastaan tiimistä, jossa on 12 henkeä. Yhtiön tuotekehitysporukaksi se on iso.

”Mulla on tiimissä porukkaa Tampereella ja Juankosken tehtaalla. Meillä on sielläkin valmistus, merkäviroja tehdään siellä. Kiinassa on valmistusta ja porukkaa. Elikkä mun tiimistä ohjataan sinne, jos tarvitaan raaka-aineita tai jotain. Se menee minun tiimini kautta.”

”Tiimi on Suomessa, vielä, onneksi. Vähän helpompaa tuo esimiestehtävä, kun on samassa maassa porukkaa. Se on etänä vähän hankalampaa.”

Viivi Villa Nuottajärvi vaihtoi nykyiseen tutkimus- ja tuotekehityspäällikön tehtävään reilu vuosi sitten. Sitä ennen hän työskenteli yhtiössä tuotekehitysoikeuspäällikkönä, eli vastasi yhtiön patenttisalkuista.

”Se oli työtehtävänä – vaikka oli älyttömän mielenkiintoista – hirveen yksinäistä. Saatoin olla päiviä, kun menin toimistolle, etten sanonut kenellekään mitään. Ja se ei ehkä kuitenkaan ollut se mun juttu”, hän nauraa.

VALMETILLA Villa-Nuottajärvi on työskennellyt kuusi vuotta. Sitä ennen hän oli Asia Pulp And Paperin omistamassa yrityksessä Valkeakoskella – yksi paperiteknologia-alan suurimpia yrityksiä. Sielläkin hän veti tuotekehitystä, mutta omistaja päätti, että kaikki toiminnot siirtyvät Kiinaan, eikä hän halunnut lähteä teknologian siirtoprojektiin.

Sitä ennen hänellä oli ”aika pitkä tutkijan ura” Jyväskylän yliopistossa, missä hän väitteli 2010. Siitä hän siirtyi Tampereen teknilliselle yliopistolle. Aikanaan toimiessaan tutkijana Jyväskylässä hän teki silloiselle Metsolle Rautpohjaan paljon tutkimusta nimenomaan paperin fysiikan aihealueelta.

”Se sai kiinnittymään tuohon paperin fysiikkaan, joka on hyvin haastava fysiikan laji. Muin väitöskirjatyön ohjaaja, professori **Markku Kataja** totesi – hän oli aikaisemmin hiukkasfyysikko, joka oli vaihtanut uraa paperifysiikan puolelle – koska hän halusi lisää haasteita elämään.”

”Suurimmat haasteet tällä hetkellä ovat *sustainability* (väljästi kestävä kehitys) ja ympäristöasiat. Ne ovat aika korkealla Valmetissa pyörineet ylipäättäänkin. Täytyy saada tuotteita, jotka ovat vähintään yhtä kestäviä kuin raakaöljypohjaiset, mutta niillä täytyy

olla pienempi hiilijalanjälki. Ja ne ovat joko biopolymeeripohjaisia tai mahdollisesti kierätettyjä materiaaleja, mutta siinä on aina se kääntöpuoli, että hintaa ei saisi tulla yhtään lisää ja toisaalta tuotteen pitäisi kestää yhtä hyvin kuin se raakaöljypohjainen.”

”Yksi mielenkiintoisimpia on digitalisaatio. Mehän tyypillisesti eri kartonki- ja tissuekoneelta ja miksei kartonkikin, kerätään valtava määrä dataa, mutta me ei tällä hetkellä tiedetä, mitä kaikkea sillä voisi tehdä. Uskoisin, että olisi aika paljon prosessissa parannettavaa.”

PAPERIKONEITA tarvitaan yhä, vaikka paperikoneita muutetaan kartonkikoneiksi. Verkkokaupan kasvun myötä pakkauspuoli on kasvanut jo paperia suuremmaksi. Kartonkisegmentti taisi viime vuonna mennä ensimmäisen kerran paperikoneitten yli, Villa-Nuottajärvi sanoo.

”Se on kyllä aika selkeä muutos.”

”Ajat muuttuvat. Tissue-bisnes, talouspaperia ja vessapaperia palaa aina. Se varmaan saturoituu johonkin, mutta tuotanto kasvaa tällä hetkellä maailmassa. Kehittyvät maat kuluttavat entistä enemmän servettejä ja kaiken maailman paperia, se nostaa sitä.”

Viivi Villa-Nuottajärvi on itse asiassa ko-

toisin paperitehtaan vierestä, Myllykoskelta. Hänen isänsä oli Höyryvoimalla päällikkönä Myllykosken paperitehtaalla, ei siis paperimies ollenkaan, vaan konemestariustalla. Äiti on kirjanpitäjä, jolla on edelleen tilitoimisto. Villan suku on Karjalasta lähtöisin.

”Meillä on normaali perhe, mulla on yksi veli. Hän asuu edelleen siellä Myllykoskella. Hän on koulutukseltaan merikapteeni, mutta jätti ne hommat, kun tuli perhettä ja se ei oikein enää toiminut.”

Hän kävi siellä peruskoulun, lukion ja lähti Jyväskylään opiskelemaan saatuaan ylioppilaslakin. Vaihtoehtoina olivat ympäristö- ja energiatekniikkaa lukemaan Otaniemeen tai fysiikkaa lukemaan Jyväskylään. Hänellä oli sen verran hyvät paperit, että tiesi pääsevänsä molempiin ilman pääsykokeita. Lukion rehtori oli myös fyysikko koulutukseltaan ja hän kovasti kannusti fysiikan opintoihin.

”Lukion kirjat olivat vähän tylsiä, hän toi yliopiston kirjoja ja teetti niitä tehtäviä mulla, ektraa. Matti Perho on ehkä yksi syy, että fyysikko. Olisi voinut monta muuta järkevämpääkin hommaa olla.”

VIIVI VILLA-NUOTTAJÄRVEN isä ampui kun hän oli pieni. Hän meni isänsä mukaan radalle ja siellä oli vähän tylsää. Siinä kahdeksan vanhana hän pyysi isältään, että voisiko hänkin ampua siellä, jotta olisi jotain tekemistä. Isä antoi ”torrakon”, ensin hän ampui ilma-aseella ja siirtyi siitä sitten ruutiaseisiin aika nopeasti.

Hän oli melko pieni ja ampui tuelta. Aika pian hän huomasi, että siinä pystyi kehittymään nopeasti. Ampumakoulussa oli vähän nuorempia ja vanhempia poikia, jotka eivät pärjänneet hänelle alkuunkaan. Hän huomasi, että ehkä tämä voisi olla ”mun juttu.”

”Rupesin varmaan 11-12 -vuotiaana tree-

naamaan vielä enemmän. Sitten mä olin 13, kun valittiin maajoukkueeseen. Siitä oli aika lyhyt matka, kun päätin että tätä voisi ryhtyä harastamaan, kun tuli kutsu maajoukkueeseen.”

”Maajoukkueessa ammuin sitten niin, että 2007 loppuvuodesta lopetin. Syy oli yksinkertaisesti se, että aika ei riittänyt. Ajattelin, että väitöskirja olisi aika kiva tehdä. Ei vain vuorokaudessa riittänyt aika treenata ja tehdä väitöskirjaa ja sitten tosiaan minulla oli mies ja pieni lapsi. Julia oli silloin pari vuotta.”

”Niin ei sekään ollut oikein hyvä yhtälö, että minä olen vaikka kuukauden ulkomailla ampumassa. Siihen aikaan ei ollut skypeä ja muita, että olisi ollut helpompaa pitää yhteyttä. Kyllä se vaan oli aika selkeä homma. Tavallaan se kipinä ei ikinä sammunut, mutta mä vaan tiesin, että nyt pitää tehdä jotain muuta. Mun pitää saada väitöskirja tehtyä tai en pysty katsomaan itseäni peilistä.”

Lahden MM-kisoissa 2002 Viivi Villa ampui yhdessä **Jenni Rannan** ja **Helena Juppalan** kanssa pienoiskiväärin 60 laukauksen joukkuekisassa maailmanmestaruuden. Edellinen joukkueestaruus Suomeen oli tullut 16 vuotta aikaisemmin.

NUOTTAJÄRVEN perhekuvaan kuuluvat erilaiset kulkupelit autoista moottoripyöriin, tarkemmin sanottuna Harrikoihin. Autojakin löytyy yhteensä seitsemän kappaletta. Osa kalustosta on hänen miehensä kotitalon navetan vintillä. Kuten vuosimallin 1969 Volvo Amazon.

”Moottoripyörästä tulee – vaikka olen ajanut kolarinkin – vaan semmoinen hyvä olo, kun lähtee ajamaan. Vapaus on kulu- nut, mutta ei se niin kauas mene siitä. Ja sitten, kun kolarin jälkeen tiedostaa, että on altavastaaja, keskittyy vaan siihen ajamiseen. Sitten, kun ruuvaa sen Harrikan käyntiin, kovalevy tyhjenee.”

Hän ajoi kortin 2006, ”piti mennä oikein iso kortti ajamaan, A-kortin ja siitä lähtien kun mulla on ollut moottoripyörä. Hänen miehellään Antilla on ollut moottoripyörä ihan lapsesta saakka, kun hän on harrastanut motocrossia. Kun Viivi hankki Harrikan kuutisen vuotta sitten, Antin ”tuli paha mieli, kun sillä oli Yamaha. Ei siinä mennyt kuin pari, kolme kuukautta, niin hän osti samanlaisen kuin mulla.”

”Se on semmoista tuuliterapiaa, en tiedä tulisiko halvemmaksi mennä terapiaan. Kyllä sitten tietysti toi Maserati, jonka nyt ostin, niin eihän siinä mitään järkeä ole siinä autossa, mutta mun päänsärky häviää, kun stun siihen autoon. Kyllä se äänimaailma vaan on erilaista kuin mitä missään on.”

”Ehkä niissä on samaa filistä ja ne on mun pidemmän ajan haaveita ja eihän sitä rajaa koskaan ole ollut liikaa mihinkään irrotella, mutta minä olen vaan päättänyt että its now or never. Ei täällä eletä ikuisesti.”

"Minun yritysuran aikana ei ole ollut tämmöistä, että näin paljon kysytään, että koska olisi valmiina. Koska saisit, jos heti ostaisi semmoisen."

VANHAT DIESELIT SÄHKÖISIKSI

Keuruun lakkautetun varuskunnan korjaamolta rullaa tänä vuonna ulos toistakymmentä dieselistä sähköiseksi muutettua kuorma-autoa. Ensimmäinen konversio valmistuu Äänekosken sellutehtaalte tulevana kesänä.

Muuntoautoja tekee kymmenkunta Lielahden Autokeskus Oy:n työntekijää. Töpselin laittoi seinään kokenut tamperelainen yrittäjä, toimitusjohtaja **Mikko Leppälahti**, klubimme pitkäaikainen jäsen.

sompia tiloja hakenut yritys löysi Keuruulle kuutisen vuotta sitten. Sieltä löytyi raskaalle kalustolle tehdyt, hyvin varustellut huippuluokan tilat. Nyt viereen on nousemassa sähköisen ajoneuvokaluston kehittämisskeskus ja samoilta varuskunnan mailta löytyy jopa oma testirata, jolla sähköautokalustoa pystytään koeajamaan ja testaamaan.

”Se olisi ensimmäinen paikka Suomessa, missä pystyttäisiin valmistamaan ja kehittämään samassa”, Mikko Leppälahti myhäilee. ”Tämä on se iso asia, mihin olen tykätynyt tässä asiassa.”

Leppälähden tiimin selvityksen mukaan vuonna 2025 EU-normien mukaan pitäisi 30 prosenttia kaupunkien ja valtion kuljetuksista suorittaa päästöttömillä ajoneuvoilla. ”Se on direktiivikirjaus. Ja laskelmien mukaan se tarkoittaisi sitä, että tästä vuodesta lähtien vähintään 1800 kuorma-autoa pitäisi olla päästöttömiä ja saman verran vuodessa lisää.”

Leppälahti täsmentää, että viimeisen puolen vuoden aikana on uusia, päästöttömiä kuorma-autoja tainnut tulla Suomeen vajaa kymmenen kappaletta. Heille tehtyjen laskelmien mukaan yrityksen pitäisi valmistaa kahden vuoden päästä 300 konversioautoa.

”Ja viiden vuoden päästä meidän pitäisi tehdä 500–600 kappaletta, joka tuntuu ihan hurjalta tällaisena eläkeläisyrittäjänä”, Leppälahti hekottaa.

LIELAHDEN AUTOKESKUS OY:n taival nykytilanteeseen on täynnä kiinnostavia käännteitä. Kuten toimitusjohtaja kertoo, yritys teki vuodesta toiseen ”selkeätä, rauhallista” tulosta vähän alle kymmenen työntekijän porukalla.

Kuutisen vuotta sitten alkoi Lielahden tontti käymään pieneksi; rakennusoikeutta oli vielä, mutta sekä kaluston koko että asiakasmäärä olivat kasvaneet. Samanaikaisesti Leppälahti kuuli Keuruun varuskunnan lopettaneen toimintansa vuoden vaihteessa ja sen isot autokorjaamo, -varasto ja -hallit olivat tyhjentyneet. Alueen oli ostanut keskisuomalainen kiinteistösiirtoryhmä, jota kiinnosti Keuruselän rannassa olevat omakoti- ja rivitalot, kerrostalot ja itse kasarmi. Alue on yli 80 hehtaarin kokonaisuus.

Leppälahti ryhtyi neuvottelemaan yhteistyöstä ostaakseen korjaamotilat, joista armeija lähtiessään vei vain aseiden korjausvälineet ja itse aseet.

”Siellä oli täysmittainen korjaamo, seitsemän hengen toiminnalle, raskaalle kalustolle. Oli nosturit, dynamometrit ja kaikki mahdolliset työkalutkin. Kun ensimmäisen kerran menin ja mietin, että jos teen johonkin muualle uuden korjaamorakennuksen ja ostan sinne kaikki työkalut ja vehkeet niin tulee hurja miljoonainvestointi.”

Lielahden Autokeskus Oy

Maahantuo, myy ja huoltaa kuorma- ja pakettiautoja sekä maanrakennuskoneita. Sähköistä raskasta kalustoa.

Perustettu: 1987

Henkilöstö: 18

Liikevaihto: 1,6 miljoonaa euroa (07/2020)

Omistus: Mikko Leppälahti.

Lähde: Kauppalehti

Vain 120 kilometrin päässä Tampereelta oli tosi mahtavat hallit – ”kukaan yksityinen ei tee niin vahvaa kuin armeija oli aikanaan tehnyt: Panssarivaunulla pääsee ajamaan sisälle, puoli metriä vahvaa seinää joka suuntaan ja tilat kahdessa kerroksessa.”

Ajatuksena oli ensin ryhtyä kunnostamaan omia vaihtoautoja. Asiakaskuntaa ei ollut lähimaastossa, eikä hän tiennyt Keuruusta mitään. Mutta hän löysi pari kaveria, kun kuljeskeli ja kyseli. Värvätynä korjaamolla työskennelleen miehen hän palkkasi vetämään paikallista yksikköä; hän tunsu paikalliset asiakkaat, autoilijat.

Ympäristöasioiden nousun myötä asiakkaat alkoivat kysellä vaihtoehtoja dieseleille, ja Leppälahti ryhtyi synnyttämään kaasukäyttöisiä autoja. Viitisen vuotta sitten hän toi ja myikin muutaman. Pitkän päälle oli selvää, että Suomen jakeluverkko on liian harva ja keskittyy Etelä-Suomeen.

”Olemme niitä jokusia myyneet. Tälläkin hetkellä löytyy kymmenkunta paketti- ja kuorma-autoa varastossa. Mutta ei se lähtenyt sillä lailla.”

NOIN KAKSI JA PUOLI vuotta sitten iso suomalainen konsulttitoimisto teki neljän suuren suomalaisen kaupungin (Helsinki, Tampere, Turku ja Lahti) toimeksiannosta selvityksen kaupunkien keskustan jakoautoliikenteestä eli tavarankulusta kaupunkien keskustoissa, että kuinka se voidaan toteuttaa päästöttömästi.

Selvityksessä mukana ollut **Harri Jaskari** otti sen tiimoilta Leppälähteen yhteyttä. Selvityksessä todettiin, että sähköauto olisi tosi

hyvä juttu kaupunkien keskustaan. Ongelmana oli vain, että keskimääräinen jakeluauto on kaksiakselinen kuorma-auto, jonka ostohinta uudella dieselillä on 150 000 euroa. Kun sitä on verrattu samanlaiseen sähkökuorma-autoon – joita ei kovin montaa silloin kaksi vuotta sitten ollutkaan – sen ostohinta pyöri 350 000–400 000 euron välissä.

”Tämä heidän selvitystyönsä tyssäsi siihen, voidaanko kahvipaketin hintaa nostaa yhdellä eurolla ja voikilon hintaa yhdellä eurolla siksi, että se on tuotu sähköautolla kauppaan. Heidän laskelmiensa mukaan sähköautolla menee 15 vuotta ennen kuin se on kuolettanut hintansa ja dieselillä puhutaan 4–5 vuodesta.”

”Harri ehdotti, että ruvetaan laskemaan käytetystä autosta tehdä tällainen muutos. Noh, siinä lähdettiin tekemään. Otin vähän selvää, että missä niitä tehdään, missä niitä on. Ei ole käytettyjen autojen muuttajia missään. Kiinalaiset tekevät uusia sähkökuorma-autoja, Euroopassa pari kolme valmistajaa muutamia kappaleita niin kuin harjoituksena ja sen takia ne hinnat ovat pilvissä.”

”Kiina taitaa olla semmoinen paikka, että sieltä pitää ruveta niitä etsimään.”

OSUMA TULI, kun Leppälahti katseli Pirkanmaan alueuutisia. Siellä hänen nykyisin hyvin tuntema **Jukka Pellinen** ajoi sähkökuorma-autolla, kertoen sen olevan Hollannissa tehty konversio. Hän oli Tampereen Teknillisellä Korkeakoululla vetämässä projektia, jolla Helsingin kaupungin aura-auto oli tarkoitus muuttaa sähkökäyttöiseksi.

”Totesin, että tuohan on just sitä, mitä me mietitään.”

Leppälahti tapasi Pellisen, joka oli touhunnut 10 vuotta sähkökuorma-autojen kanssa Italiassa ja Suomessa ja ollut mukana ensimmäisten Suomeen tuotujen sähkökuorma-autojen kanssa sen viisi vuotta, mitä niitä täällä on ollut. Viime talvena he päätyivät Keuruun kautta siihen, että Kiinan kortti on tutkittava.

Vastaus oli Ylöjärven yhteiskoulusta ja Lielahden yrittäjistä tutut **Jukka** ja **Hely Lahtinen**; eläkkeellä oleva Jukka oli pitkään opettanut yliopistossa Kiinan kauppaa, Hely myös. Heidän kauttaan löytyi kaksi Kiinan hyvin tuntevaa, koronan takia työttömänä ollut suomalaista kaveria. Kuukauden aikana saatiin yhteydet 65 kiinalaiseen valmistajaan. Osaa ei kiinnostanut, mutta loppujen joukosta seuloutui kolme moottorin ja kolme akkujen toimittajaa.

”Kevät eteni ja me saimme Keski-Suomen Ely -keskuksen mukaan kehittämiseen ja Keuruun kaupungin kehittämissyhtiö **Keu-link** tuli vastaan erittäin hyvällä asenteella. He ovat olleet erittäin hyvä sparraaja tässä, samoin Keski-Suomen Liitto ja Ely-keskus,” Leppälahti kehuu.

”Olen yrittänyt pitää vähän puhelinta kiinni tai yrittänyt sanoa, että meillä on vasta tää demovaihe menossa, että katsotaas nyt.”

Työntekijäongelma ratkaistiin yhdessä TE-keskuksen kanssa järjestämällä valtakunnallinen haku rekrykoulutukseen kuorma-autoasentajiksi. Alkujaan 54 hakemuksesta Pellinen ja Leppälahti päätyivät kymmeneen. Kun yksi sai työpaikan juuri ennen kurssia, yhdeksän jäi neljän kuukauden koulutukseen.

YHTEYDENOTTOJA ALKOI tulla keväällä Keulinkin järjestämän pienen tiedotustilaisuuden jälkeen. Esimerkiksi metsäsektorilla on kova kiinnostus ympäristöystävällisestä vaihtoehdosta tehtaiden sisäisiin kuljetuksiin.

”Yksi niistä oli hyvin tärkeä, eli **KWH Logistics**, johon kuuluu useita yrityksiä, Oy M. Rauanheimo, Oy Adolf Lahti Yxpi-

la Ab ja Mirka Ltd esimerkiksi. Takana on isohko suomalainen perheyrittys, joka toimii yhdeksässä satamassa Suomessa ja parissa kymmenessä isossa tuotantolaitoksessa sekä kaivoksilla Suomessa ja Ruotsissa. Kuljetustoimintaa, huolintaa ja näin. Siinä on varmaan 30 yritystä, sanoisin että kyse on usean sadan miljoonan liikevaihdosta.”

Yrityksessä oli ajatus diesel -kaluston sähköistämisestä. He ajavat paljon tehtaitten sisäistä ajoa. Keskustelujen jälkeen ensimmäinen auto päätettiin tehdä heille Äänekosken sellutehtaalle, jossa on käytössä kolme dieselkäyttöistä Scaniaa. Ne ajavat sellun ulos ja vievät sen seuraavaan laitokseen, noin kahden kilometrin lenkkiä.

Leppälahden yhteyksien kautta he löysivät Itävallasta juuri samanlaisen Scanian ja se saadaan muutamassa kuukaudessa samaan rinkiin. Täsmälleen samanlaisen kaluston kautta syntyy todella vertailukelpoista tietoa.

Jukka Pellisen opastuksella Keuruulla on tutkittu, montako akkua tällaiseen kuorma-autoon tarvitaan. Akuksi on valikoitunut 2,3 voltin viisikilo painava laite, joita laitetaan peräkkäin sen verran, että sillä pääsee määrätyn määrän kilometrejä. Lataus hoituu aivan eri tavalla kuin henkilöautoissa. Leppälahden mukaan kuorma-auton lataukseen tarvitaan 63 ampeerisia pääsulakkeita, 63 ampeerinen voimavirtapistoke. Ja laturi – Euroopan parhaalta tekijältä lahtelaiselta

Kempowerilta - on pyörillä työnnettävä, eikä kulje auton mukana.

Äänekosken kuorma-auto on yksi kehityskohde ja toinen on erään liikennöitsijän pikkubussi, joka ajaa koulukuljetuksia sekä vanhusten palveluliikennettä. Kolmas näyttäisi olevan suuren kotimaisen nosturiyrittäjän ison nosturiauton iso moottori, joka pyörittää hydraulisella moottorilla varsinaista nostovartta. Ongelmana on, että nostokoneen moottori savuttaa sisähalleissa, missä se toimii.

Myös normaalia kaupunkien jakoauto-yrityksen varsinaista kauppatavaraa, aika montaa vaihtoautoa ollaan Leppälähden mukaan muuttamassa, eri kokoisia. Niitä ei ole tarkoituksellisesti myyty, jotta niitä ehditään ajaa itse ensin.

Myös iso hollantilainen jätepakareiden valmistajaa kiinnostaa auto, joka pystyisi toimimaan öisin kaupunkien keskustoissa, koska se on äänetön, savuton, hajuton.

KOULUTUKSESTA Keuruulla vastannut Jukka Pellinen tekee selvitystä sähköisen liikenteen ja sähköisten kuorma-autojen kehittämiskeskuksesta sinne Keuruulle, koska se ei ole oikeastaan yksittäisen pienen yrityksen voimavara, Leppälahti kertoo.

”Me haluamme olla mukana siinä. Me tarjoamme meidän tiloja siellä, ja laboratorion, minkä olemme tehneet, missä pystytään moottoreita pyörittämään ja testaamaan. Ensimmäisessä yhteydenotossa se sai Keski-Suomen liitolta sen verran rahaa, että Jukka on sen palkkalistoilla ja pystyy tuomaan tämän kehityskeskukseen sinne Keulinkin toimiessa isäntänä.”

”Ensimmäisessä palaverissa oli noin 25 eri porukan edustajaa. Yliopistoja kolme kappaletta, VTT:tä, teknisiä korkeakouluja eri puolilta, muutamia yrityksiä, jotka ovat huomanneet, että tässä on tulevaisuus. Minä yritän myöskin olla siinä mukana.”

”Meidän vieressä, muutaman sadan metrin päässä mäellä, metsän keskellä on ollut varuskunnan kuorma-autojen ajoharjoittelurata, josta on kuusi vuotta sitten poistettu asfaltti, kun heidän sopimuksessaan metsähallituksen kanssa on ollut, että heidän pitää entistää se alue. Kartassa se on ja siellä on murskepäälysteinen kuorma-autojen ajoharjoittelurata. Ollaan tutkittu ja missään Euroopassa ei ole sähkökuorma-autojen koeajo- ja harjoittelurataa. Se on meidän alueella, että päästään välitietä ajamaan, ei tarvitse edes yleiselle tielle mennä.”

JO KOLMANNES POLVESSA

Toimitusjohtaja **Mikko Leppälähden** (s. 1953) yrittäjän ura alkoi 1973 – nyt on siis menossa jo 49:s vuosi. Hän aloitti autotekniikan opinnot Tekussa 1974. Hänen isänsä kuoli 1975, joten hän joutui käymään koulua ja vetämään yritystä samaan aikaan. Hän valmistui autotekniikoksi ja on sen jälkeen jatkanut yrittämistä.

Yrittäminen ja kuorma-autot ovat Leppälähdellä sukuvikaa; vaari oli autoilija Tampereella ja isä monessa yrittäjätouhussa mukana. Juuret ovat kuitenkin maatalon mullassa Kurussa; hänen veljensä on vetänyt kotitaloa, itse hän jäi koulujen myötä Tampereelle.

”Kuorma-autojen kanssa on touhuttu ja kuorma-autopuoli on minuakin aina kiinnostanut. Henkilöautot ovat sellaisia välttämättömiä pahoja, kun täytyy liikkua,” Leppälahti summaa. ”Maanrakennus- ja kuljetusliike oli ensimmäinen, jolla aloitin vuonna 1973 – **Tampereen Kone- ja Kuljetus** nimeltään ja se on edelleen olemassa, mutta lopettanut – sitä hommaa tuli tehtyä reilut parikymmentä vuotta.”

LEPPÄLAHTI ON sen jälkeen perustanut muuttaman muunkin yrityksen. Automyynti ja -korjaustoiminta alkoi 1980-luvun puolivälissä. Iso eurooppalainen, viiden eri autotehtaan yhteenliittymä Iveco rantautui maahan 1987 etsien piirimyyjiä. Leppälähdestä tuli sen ensimmäinen yksityinen piirimyyjä Suomessa. Yrityksen kautta hän pääsi perehtymään Euroopan kuorma-autokauppaan ja tutustui kauppiasiin.

Yritys toimi Pispalan Valtatie 135:ssä Paunun vuokralaisena 18 vuotta. Tilat kävivät vähän vanhanaikaisiksi eikä uusi kalusto tahtonut mahtua enää ovista sisään. Leppälahti oli ostanut Lielahdesta tontin 1986. Maanrakennusliikkeensä kanssa hän oli tehnyt siellä töitä nostaen turvetta Possilan suolla Vapolle. Heräsi ajatus ostaa maata Serlachiukselta, joka lopulta myi hehtaarin tontin. Vuosina 1987-88 rakennettiin ja 1989 yritys pääsi muuttamaan: Iveco-kauppa pääsi kunnolla käyntiin.

”Samanaikaisesti tuli tietysti tämä 1990-luvun lama, joka on meikäläisen yrittäjätouhun todellinen lama.” Se pakotti miettimään, kun rakentamisen myötä rahat olivat kiinni suurin piirtein rakennuksessa. Maahantuonti vei liikaa rahaa ja ”aika kova potti” lähti eteenpäin. Viiden vuoden jälkeen 1992 hän teki päätöksensä sanoa piirimyyntisopimuksen irti.

Leppälahti on opiskellut saksaa sen verran, että pärjasi. Irtisanomisen jälkeen hän matkusti Saksaan kysymään myydäkö hänelle autoja – samoilta kavereilta, joihin hän oli tutustunut Ivecon piirimyyjiin. Kaikki lupasivat myydä kaikille rahalla. Ivecon maahantuonnin kanssa tuli pieni ryppy rakkauteen. Leppälahti oivalsi ryhtyä markkinoimaan vähän käytettyä kalustoa, mistä Suomessa ei ollut juuri tarjontaa. Euroopassa kalusto oli paremmassa kunnossa ja tuli nuorempana vaihtoon.

Ivecon rinnalle tuli pohjoismaisia merkkejä Scaniaa, Sisua ja eurooppalaisista lähinnä Mersua.

”Olemme tuoneet kaikenlaisia vehkeitä, mitä asiakkaat ovat pyytäneet, maanrakennuskalustoa ja kuorma-autoja erilaisilla päällivarusteilla,” Leppälahti selittää. ”Asiakaskunta on aika lailla koko Suomesta. Vanhempia autoja on ryhdytty myös viemään ulkomaille. Asiakkaina ovat isot hollantilaiset välittäjät. Myös Afrikkaan ja Etelä-Amerikkaan olemme myyneet täällä käytettyä kalustoa.”

”Tämä on nyt laajentunut, kun rajat ja tullimuodollisuudet ovat internetin ja EU:n myötä – samoin kuin tiedonvälitys – aika lailla poistaneet niitä esteitä, mitä oli vielä 1980- ja -1990-luvuilla,” Leppälahti kertoo. ”Yllättävänkin iso vaikutus sillä on ollut. Toisaalta tämä on vaikeuttanut meikäläisen homma, kun asiakkaamme näkevät yhtä lailla sen eurooppalaisen hintatason. Enää ei voi laittaa niin sanottua Suomi-lisää näihin,” Leppälahti hekottaa.

Markkina-alueiden lisäksi myös yrittäjien kalusto – kuorma- ja pakettiautot – on yhtenäistynyt; se alkaa olla yhdenmukaista pitkin Eurooppaa. Vuoden 2000 paikkeilla Leppälahti lopetti maanrakennus- ja kuljetustoiminnan niin, että yhtiöllä ei ole muuta kuin kiinteistöomistusta. Liiketoiminnasta vastaa **Lielahden Autokeskus Oy**.

HANKKIESSAAN ENSIMMÄISET autot Euroopasta 1990-luvulla Leppälahti osti saksalaista alan lehdistöä lähimmältä rautatieasemalta tai lentoasemalta ja ryhtyi etsiskelemään ostettavaa.

”Kun löysin sopivan vehkeen, niin mulla oli yleensä sen verran rahaa mukana tai järkkäsin täältä, että tulin ajamalla sillä Suomeen. Se oli yksittäinen auto ja sillä lähetettiin sitten kauppa tekemään. Voi olla, että oli tuttu autoilija, joka oli kysynyt ja kerroin hänelle, että minulla on nyt täällä

”Tää Tampere rupee oleen vähän liian iso paikka pienelle yrittäjälle. Ja tällöinen sähköauton rakentaminen ei tarvitse isoa kaupunkia – ei missään nimessä.”

tällöinen, kävisikös tämä sinulle.”

Ennen korona-aikaa Leppälähdeltä kyseltiin, miksi hän yhä kulkee Euroopassa katselemassa kalustoa – eikä hänen kannataisi palkata sieltä joku tuttu töihin. Leppälahti vastaa aina, että jokainen kuorma-auto on vähän erilainen.

”Minun pitää itse nähdä se ja miettiä, saako tämän Suomeen myytyä sellaisena. Toisekseen olen sanonut, että aina minä saan sen lentolipun hinnan tingattua – tai sitten näkee, että ei tuota voi tuoda ollenkaan.”

Kaupparetkistä on muodostunut ihan oma juttunsa; ennen koronaa Leppälahti teki yli 40 reissua vuodessa. Yleensä kahden, kolmen päivän reissuja, joskus päiväselttään. Hän pitää tärkeänä yhteistyön säilymistä eurooppalaisten yrittäjien kanssa. Internetin myötä – koska tiedetään, minkälaista kalustoa hän tänne haluaa – on joka päivä aamulla tietty määrä kuvia odottamassa.

”Edesmennyt hyvä ystäväni **Matti Hokkanen**, jonka kanssa meillä oli paljon yhteistyötä monessakin jutussa ja oltiin monesta asiasta samaa mieltä, niin hän lähti jossakin vaiheessa reissulle sinne mukaan.”

”Paljon on tullut hyviä tuttavuuksia ja semmoisiaakin asioita, että aikanaan kun Ryanair täältä Tampereelta lensi, oli hyvin helppoa mennä ja olen monta porukkaa vienyt Frankfurt Hahnin kautta Moselin rantaan. Ne kyselivät, että kun sinä siellä aina käyt, niin mennään nyt viikonvaihdetta viettämään

sinne, semmoisia muutaman kymmenen hengen sakkeja.”

Koska Leppälähdellä on myös autourheilutaustaa, kohteiksi on valikoitunut formulakisoja, Saksan MM-rallia ja vastaavaa ”erinäköisten porukoitten” kera. Joskus on satutettu työmatkakin niin, että sinne pääsee viikonvaihteeksi jatkamaan ja kotiin palaamaan maanantaiaamuna.

IVECO LÄHETTI aikanaan Sveitsin kansalaisen, kansainvälisen kauppamiehen **Klaus Brommegerin** Italiasta Suomeen rakentamaan piirimyyntiverkoston. Hän ilmestyi Tampereelle pestaten Leppälähden piirimyyjäksi sekä tuekseen organisaation rakentamiseen.

Hän pääsi tutustumaan Ivecon perustaan, joka oli Fiatin omistajan Agnellin suku Italiassa. Se hallitsi Fiatia, Ferraria, Juventus-ta, lentokonetehtaita, junatehtaita ja paljon, paljon muuta. Sittemmin ”vanha herra” (**Giovanni ”Gianni” Agnelli**, joka oli Italian historian rikkain teollisuusmies) kuoli 2003. Leppälähden käsityksen mukaan suku hajaantui ja esimerkiksi Iveco* ajautui hollantilaisen holding-yhtiön haltuun.

”Silloin opin tuntemaan kansainvälisen kaupan, se oli Kurusta lähtöisin olevalle maalaispojalle aika isoa juttua. Kun olin Italiassa Agnellin vieraana, niin seuraavan päivän ohjelma muuttui. Hän halusi meidät Euroopan piirimyyjät mukaan, kun hän oli ostanut Fordin koko kuorma-autotoimin-

nan Englannista. Lähdetään katsomaan mitä hän on ostanut – yhtiön omalla lentokoneella,” Leppälahti hersyttelee.

”Seuraavana päivänä käytiin Englannissa katsomassa, Lontoon Heathrow’hun lennettiin. Vanha herra Agnelli oli mukana ja tässä opin, että on aikamoista peliä. Oli vähän eriä kuin myydä yksittäinen kuorma-auto jollekin autoilijalle täällä. Ivecon toimitusjohtajana oli silloin **Luca di Montezemolo****², sittemmin Ferrarin tallipäällikkö. En ole varma oliko hän sukua Agnelleille vai ei, mutta hän oli erityisasemassa.”

”Sen muistan aina, kun jossakin illanvietossa itse Agnelli kertoi, että heillä ei ole ollut tehtaalla ikinä lakkoja. Hän oli hyvin sen oloinen mies. On minuakin nuorta poikaa joskus taputellut olkapäälle ja sanonut että Suomi on hieno maa, hän on käynyt siellä. Ilmeisesti oli Helsingissä joskus käynyt. En osannut italiaa, mutta saksalla pärjäsin, en halunnut englantiakaan oikein harjoitella.”

*Iveco kuuluu nykyisin vuonna 2013 perustettuun alankomaalaiseen maatalous-, rakennus- ja kuljetusalan koneiden ja laitteiden valmistajaan CNH Industrial N.V:hen. Se syntyi Fiat Industrial Sp.A. ja CNH Global N.V. -yhtiöiden yhdistyessä. Yhtiön pääkonttori on sijainnut Lontoossa vuodesta 2015 alkaen. Sen liikevaihto oli 2019 noin 25 miljardia euroa. Valta yhtiössä pitää italialaistustainen, Agnellin suvun omistama holdingyhtiö Exor N.V., jonka liikevaihto 2019 oli 119,5 miljardia euroa. Lähde: Wikipedia

**Gianni Agnelli nimitti Montezemolon Ferrarin pääjohtajaksi (1991), myöhemmin hän oli pääyhtiö Fiatin hallituksen puheenjohtaja. Ferrari voitti hänen aikanaan kuusi merkkimestaruutta ja kolme kuljettajien mestaruutta. Lähde: Wikipedia

Kuva Sirkka Ojala

Sami Rantanen

Uusi toiminnanjohtaja

Vapaussodan Perinneliiton uudeksi toiminnanjohtajaksi on valittu **Sami Rantanen**. Hänen edeltäjänsä **Arja Alkman** jää hyvin ansaitulle eläkkeelle heinäkuussa. Kysyimme Rantaselta muutamia kysymyksiä.

Kerrotko vähän itsestäsi?

"Olen 45-vuotias ylöjärveläinen, jonka perheeseen kuuluu vaimo sekä kolme lasta. Koulutukseltani olen yhteisöpedagogi (YAMK), johon kouluttauduin Humak:ssa vuoden 2021 opintovapaani aikana. Tutkinto antaa valmiudet toimia vaativissa erilaisten yhteisöjen johtamis- ja kehittämistehtävissä. Edellinen tutkintoni on yhteisöpedagogi (AMK) sekä johtamisen erikoisammattitutkinto."

"Hain tätä avoinna ollutta toiminnanjohtajan työtä, koska organisaation arvot ja missio vastaavat omaa ajatus- sekä arvomaailmaani. Lisäksi koen Vapaussodan Perinneliiton toiminnanjohtajan työnkuvan erittäin mielenkiintoiseksi sekä omien isänmaallisten arvojeni mukaiseksi toimintaympäristöksi."

"Aiemmin työskentelin yli 18 vuotta kolmannen sektorin organisaation palveluksessa yksikön vastaavana. Yksikön asiakaskunta koostui 7-15-vuotiaista lapsista,

nuorista ja heidän perheistään. Sain kyseisestä työstäni Tampereen kaupungin sivistys- ja kulttuurilautakunnan myöntämän "vuoden aikuinen 2017 - huomionosoituksen", jolla huomioitiin menestyksestä ja pitkää työskentelyäni lasten sekä nuorten hyväksi."

"Toimin Pirkanmaalla useamman reserviläisyhdistyksen sekä muiden maanpuolustusjärjestöjen hallituksessa. Tästä on varmasti etua työtehtävissäni, koska tunnen suuren määrän alueen reserviläisiä ja yhdistyksien kautta minulla on luontevat viestikanavat reservipiiriin sekä reserviupseeriin. Työni kautta minulla on vuosien saatossa luotuna hyvät verkostot myös Tampereen sekä Ylöjärven virkamiehiin. Kuulun myös Ylöjärven kaupunginvaltuustoon kokoomuksen riveissä sekä kasvatus- ja opetuslautakuntaan."

Varusmiespalvelus: Porin prikaati, 01/96 -12/96, kotiutunut sotilasarvolla kersantti.

Ylennetty reservissä 6.12.2020 sotilasmestariksi.

Minkälaisin mieltein lähdet tähän uuteen tehtävääsi?

"Lähden uuteen työhöni avoimin mielin ja halulla saada mukaan uusia aktiivisia jäseniä, luomalla kestäviä yhteistyöverkostoja

sekä saamalla näkyvyyttä. Koitan omalta osaltani aktivoida paikallisyhdistyksiämme näkyvyyden kehittämiseen ja toiminnan monipuolistamiseen. En kuitenkaan ole ns. sanelemassa miten asiat tehdään, vaan koen olevani enemmänkin sparraaja ja rinnalla kulkija, jolta voi saada tukea sekä uusiakin näkemyksiä toimintaan. Asioita on tehty aiemminkin hyvin, mutta aina kannattaa päivittää tai ainakin tarkastella vanhoja toimintamalleja. Nuorten mukaan saaminen perinteiden vaalimiseen olisi ensiarvoisen tärkeää, niin toiminnan jatkuvuuden kuin näkyvyydenkin takia."

Mitä työhösi itse asiassa tulee kuulumaan?

"Aika tulee sen näyttämään, että mihin suuntaan pitää eniten käyttää omaa työpanosta ja työaikaani. Se kuitenkin pitää ymmärtää, että viikossa, saati kuukaudessa ei kaikkea pysty uudistamaan tai tekemään, vaan ajan kanssa ja järjestelmällisesti. Työ sisältää jo nyt niin paljon arjen hoidettavia asioita, että en ole vielä ehtinyt niitäkään sisäistämään. Onneksi eläkkeelle jäävä toiminnanjohtaja Arja on tukenani ja perehdyttäjänäni kesän alkuun asti. Ilman Arjan korvaamatonta läsnäoloa ja ammattitaitoa ei homma lähtisi kunnolla alkuun."

Kuva Arja Alkman

Työsopimus on juuri allekirjoitettu. Vasemmalta perinneliiton puheenjohtaja Kalervo Sipi, Sami Rantanen sekä varapuheenjohtaja Tapani Tikkala.

Vapaussodan Perinneliitto

Vuonna 1993 perustetun Vapaussodan Perinneliitto ry:n tarkoituksena on tuoda esiin vapaussodan ja laajemmin itsenäisyshistoriamme tapahtumia sekä vaalia isänmaamme vapauttajien ja itsenäisyyden puolustajien muistoa ja kunnioitusta. Liitto huolehtii osaltaan siitä, että suojeluskunta- ja lottajärjestöjen merkitys maamme itsenäisyyden ja vapauden saavuttamisessa ja säilyttämisessä sekä kotirintaman ponnistelut ja sotien jälkeinen jälleenrakentaminen pysyvät elävinä suomalaisten tietoisuudessa. Vapaussodan Perinneliiton emo-organisaationa ja taloudellisena tukijana on vuonna 1954 perustettu Vapaussoturien Huoltosäätiö, joka edelleen jatkaa toimintaansa liiton jäsensäätiönä.

Liittoon kuuluu 30 eri puolilla maata toimivaa perinneyhdistystä, neljä säätiötä - Vapaussoturien Huoltosäätiö, Tammikuun 28. päivän Säätiö, P.E. Svinhufvudin Muistosäätiö - sekä kannattajajäsenenä Pajarin Poikien Perinneyhdistys, Pohjan Poikain Yhdistys,

Sotilaspoikien Perinneliitto ja Suojeluskunta- ja Lotta Svärd -museon tuki. Jäsenmäärältään suurin ja yksi aktiivisimmista on Vapaussotiemme Lakeuden Perinneyhdistys. Liiton jäsenmäärä on yli 3 800.

Vapaussodan Perinneliiton puheenjohtajana toimii kenraalimajuri **Kalervo Sipi** Tampereelta ja varapuheenjohtajana rikosylikonstaapeli **Tapani Tikkala** Vaasasta. Sipi on ollut puheenjohtajana vuodesta 2008 lähtien. Arja Alkman on hoitanut Vapaussoturien Huoltosäätiön ja Vapaussodan Perinneliiton toimistoa vuodesta 1980 toimistonhoitajana, järjestösihteerinä ja loppuajat toiminnanjohtajana. Maaliskuun alussa aloitti työnsä uusi toiminnanjohtaja **Sami Rantanen**.

Päähuomio liiton toiminnassa kohdistui juhluvuonna kevään 1918 aikana käytyihin sotatoimiin, Vapaussotaan. Sen ansiosta Suomi irtautui Venäjältä ja sen ansiosta itsenäisyysjulistus lopulta toteutui. Perinneliitto ulottaa toiminnassaan katseensa myös Suomen ja Neuvosto-Venäjän välisen sodan

jälkiselvittelyihin - aina Tartossa 14.10.1920 solmittuun rauhaan saakka.

Vapaussodan Perinneliiton toiminnan painopisteessä on viime vuosina ollut tuo 100 vuotta täyttänyt Tarton rauha. Liitto pyrki saamaan asialle näkyvyyttä suunnitelmallisella Tarton rauhan ympärille kootulla seminaarisarjalla ja muulla ohjelmalla. Liitto otti aloitteen omiin käsiin ja ajatus oli järjestää seminaareja koko vuoden mittaan ja varsinaiset päätapahtumat lokakuussa 2020. Ohjelmassa oli mm rauhansopimuksen allekirjoituksen vuosipäivänä 14.10. juhlatarttoon ja saman viikon lauantaina 17.10. pääjuhla Helsingissä. Mutta, korona teki suunnitelmat tyhjiksi!

Vapaussodan Perinneliitto julkaisee viisi kertaa vuodessa ilmestyvää neliväristä Vapaussoturi-lehteä. Vuodesta 1959 lähtien ilmestynyt lehti vaalii itsenäisyteemme, sotahistoriaamme sekä suojeluskunta- ja lottaperinteeseen liittyviä arvoja.

Mikko Turunen
Esimies

Huumorikin on ase

Otsikkoni saattaa tuntua tahdittomalta, kun todelliset aseet tuottavat realimaailmaan tragediaa, kärsimystä ja kuolemaa. Kuitenkin kovat ajat ovat osoittaneet huumorin poikkeuksellisen monikäyttöisyyden sodan keskellä, ja vaikka ajat ja aseet muuten muuttuvat, huumorin funktiot näyttävät pysyneen melko samanlaisina. Ilmiö ei ole vieras omasta historiastamme tai sen kirjallisista heijastuksista – näiden peilaaminen nykyhetken pohdintoihin herättää ajatuksia.

Ensimmäiseksi huumori voidaan valjastaa lujittamaan omaa asiaa tai propagandan välineeksi. Pilapiirtäjä Erkki Tantun Rymy-Eetu (ks. *Rymy-Eetu ryssän kauhu*, Otava 1999) seikkaili sotavuosiemme kuvissa siten, että vastustaja esitettiin monin tavoin naurettavana. Osin tällainen palvelee vastustajaan kohdistuvan pelon vähenemistä, osin taas tuo hurtin ja mustan huumorin näkökulmaksi vaikeasti käsiteltäviin asioihin. Myöhempinä aikoina pilapiirrosten sijaan on tullut elokuva (vrt. Saddam Hussein -parodiat Persianlahden sodan aikaan) ja nykyisessä nettitodellisuudessa erilaiset meemit ja videokooosteet. Siksi järkyttävien kuvien lisäksi näemme hupaisia katkelmia, joissa ukrainalaiset maajussit hinaavat kaappaamiaan tankkeja ja sinikeltaista ilmapalloa puhkaiseva Putin pokahtaakin itse. Moni tahtoo ehkä olla julma ja paha, mutta kukaan ei tahdo olla naurettava. Siksi äkkiseltään köykäisiltä tuntuvat mutta laajasti leviävät nettivitsit saattavat olla jopa tehokkaampi vaikuttamisen keino kuin Ukrainan liput yksittäisten ihmisten ja yritysten päivityksissä.

TOISEKSI HUUMORI on aina myrkkyä diktatuureille – sananvapautta voi rajoittaa, mutta riittävän oivaltava vitsi elää sensuurin läpi. Neuvostoliitossakin osattiin kertoa (luotettavassa seurassa) totalitaarista järjestelmää pilkkaavia anekdootteja, ja onpa Putinista itsestäänkin valtavasti näitä (ks. *Putin tulee kylään*, 2015, toim. Jukka Mallinen & Ville Hytönen). Jo edesmennyt Venäjä-tuntija Ilmari Susiluoto on kerännyt anekdootteja suomalaistenkin luettavaksi (esim. *Nauru pidentää tuomiota*, 2009). Samankaltaisia on syntynyt Venäjän hyökkäyksestäkin. Sotauutisen lisäksi kannattaakin tarkistaa myös meemirintama, joka näyttää levinneen globaaliksi ja iskukykyiseksi.

Kolmanneksi huumori on hetkellisen irtautumisen, psykologisen vastareaktion ja emotionaalisen tasapainottamisen väline sekä sotaa kokeville yksilöille että laajemmin kollektiiviselle kokemusmaailmalle. Meilläkin on julkaistu kokoelmia rintamakaskuista, ja muistamme toki esimerkiksi sittemmin valvontakomission kieltämät Armas J. Pullan veijariromaanit

Ryhmystä ja Romppaisesta sekä tietenkin *Tuntemattoman sotilaan* humoristiset ja joskus makaaberit sanailut. Absurdin komiikan näkeminen kauhujen keskellä saattaa olla suojaava mielen mekanismi, mutta jaettuna kännykkävideon se myös tuottaa vaihtoehtoista narratiivia sotakokemuksille.

LOPUKSI HUUMORILLA on merkittävä siirtovaikutus. Toisaalta menneiden kriisien parodisoituneesta varastosta voidaan nostaa tuoreena uuteen ympäristöön tuttuja teemoja. Talvisotakuvasto hallitsee suoraan tai viitteellisenä joitakin Ukrainan sodan asetelmia kuvaavia humorisointeja. On myös niin, että omaan poliittiseen keskusteluamme siirtyy paljon asetelmia, jotka tuovat oivaltavia ristiinkytkentöjä. Esimerkiksi suomettuneiden poliitikkojen sitaatit ja niiden ristiriita reaalityodellisuuteen synnyttävät parodisia törmäyksiä, jotka osoittavat nöyristelevän väärässäolon tradition irvokkaaksi. Lisäksi natseja kaikkialla Suomessa nähneet löytävät nyt itsensä kiusallisista denatsifikaatioyhteyksistä. Näin huumori ei ole niinkään johonkin aiheeseen kohdistuvaa pilaa vaan rakenteellinen keino nostaa teemoja ja sysätä ajattelua tiettyihin suuntiin.

Synkinä aikoina ja pelon keskellä on syytä muistaa todellisuuden moniulotteisuus: uutisvirrasta näemme, että sodan keskellä kukkii niin rakkaus, huumori kuin uuden elämän ihmekin. On myös armollista sallia itselleen nauru järjettömyyttä kohtaan, sillä se ei sulje pois huolta tai myötätuntoa.

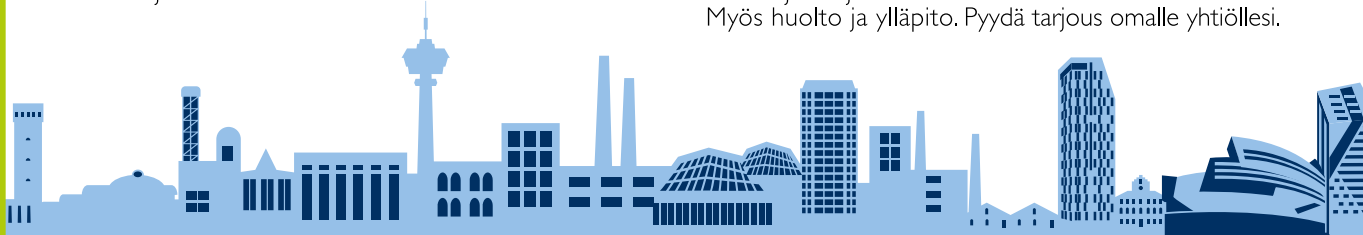
Täyden palvelun kumppani; asennus, huolto ja palvelut kiinteistön elinkaaren ajaksi.

Korkea teknologiaosaaminen on ollut meille aina kunnia-asia. Se näkyy päivittäin käyttämässämme ratkaisuisissa.

Tuotteitamme kehitetään, testataan ja ne toimivat päivittäin vaativissa ja äärimmäisissä Suomen olosuhteissa.

Käytämme talotekniikka- ja kiinteistöautomaatioalan laadukkaimpia laitteita sekä komponentteja. Talotekniikka- ja kiinteistöautomaatiojärjestelmäratkaisumme toimivat moitteetta vuosikymmeniä.

Uudis- ja korjaus- sekä saneerauskohteisiin. Myös huolto ja ylläpito. Pyydä tarjous omalle yhtiöllesi.

Tamperelainen perheyritys vuodesta 1998

2013 - 2021

Korkein luottoluokitus
*Bisnode 2021

**Automaatio
Center**

Sammonkatu 8-10
33540 Tampere
puh. 03-212 0001
ma - pe 8 -16

www.automaatiocenter.fi

Hämeen Kaivin Oy

HYÖTYAJONEUVOT

- Kuorma-autot - Pakettiautot
- Maanrakennuskoneet
- Alan tarvikkeet

VARASTOSSA OLEVAT AUTOT JA KONEET:

www.lielahdenautokeskus.fi

MAAHANTUONTI, MYYNTI, VAIHTO JA HUOLTO

LUOTETTAVAA PALVELUA PITKÄAIKAISELLA KOKEMUKSELLE

LIELAHDEN AUTOKESKUS Oy

Turvesuonkatu 16 • 33400 TAMPERE

Puh 03-3465566 • 0400832856 • Fax : 03-3465245 • e-mail: mikko@lielahdenautokeskus.fi

Jokihelmisimpukka, joka Margaritassa oli kantava teema tai päähenkilö, on ollut kirjailija Anni Kytömäen mielessä parikymmentä vuotta.

MESTARI JA MARGARITA

Kaunokirjallisuuden Finlandia-palkinnon voittanut *Margarita*-romaanin työllistää tekijäänsä kirjailija **Anni Kytömäkeä** vielä tämän kevään, sillä hän arvioi kirjoittavansa siihen liittyviä tilaustekstejä kesään saakka.

Sen jälkeen hän alkaa työstää neljättä romaaniaan, jonka hän on tapansa mukaan suunnitellut päässään melko lailla valmiiksi. Juuri nyt maailmanparantajaa mietityttää, hämmästyttää ja turhauttaakin ikävä maailmantilanne.

Ylöjärvellä syntynyt (1980), nykyisin Hämeenkyrössä asuva menestyskirjailija katsoo tilanetta teoksistaan tutuille teemoilleen uskollisesti luonnon ja ihmiskunnan tulevaisuuden näkökulmasta, vaikka näkeekin tilanteen suuren tragedian.

”Kun minä olen kirjailijana sellainen, joka yrittää ottaa kantaa asioihin ja parantaa maailmaa omalla sarallani, niin kyllähän maailmantilanne taas pistää miettimään kuinka joku voi vain päättää, että pistetään kaikki uusiksi”, Kytömäki pohtii.

”Olen ympäristöasioita seurannut 25 vuotta, teinistä lähtien, niissä on huomannut pienen kohenemisen ja asiat otetaan jo vakavasti hyvin monissa piireissä, niin siihen nähden sodan lietsominen tuntuu hirveän vanhanaikaiselta,” hän pahoittelee. ”Kauhea inhimillinen tragedia ja aikaa menee hukkaan tarvittavilta muutostoimilta.”

KYTÖMÄKI VASTAA myöntävästi, että kyllä hänellä on tekeillä neljäs romaaninsa. Viime vuonna se jäi kaiken jalkoihin, kun oli paljon esiintymisiä, haastatteluja ja piti koko ajan puhua palkitusta Margarita-romaanista. Siinä tilanteessa, kun pitää käsitellä jo mennyttä romaania, on aika vaikeata asennoitua uuteen ja päästä uuden kertomuksen maailmaan, hän sanoo.

”Mutta kyllä juoni heti alkoi taas kehkeytyä päässäni, kun uusi voittaja julistettiin marraskuun lopussa,” Kytömäki tunnustaa raikkaan naurun saattelemana.

Hänellä on yhä edelleen paljon – mitä hän nyt liittyy Finlandia-palkintoon – tilaustekstien kirjoittamista, ne vievät aikaa ainakin kesään asti. ”Yritetään kesän mittaan päästä kunnolla vauhtiin seuraavassa romaanissa.”

”Noh, minun persoonalleni on melko vierasta olla esillä ja puhua itsestään ja olla esiintymisvireessä koko ajan”, kirjailija naurahtaa kysymykseen Finlandia-palkinnon mukanaan tuomasta hälinästä. ”On tullut sivutuotteena, että jotkut saattavat tunnistaa kahvilassa tai kadulla, missä olen aikaisemmin saanut olla incognito ja nyt pitää olla jatkuvasti valmiudessa, että joku saattaa tulla juttelemaan ja puhumaan kirjoistani. Se on aika uusi kokemus.”

”Vuoden loppuun mennessä huomasin, että esiintymiset alkoivat vaatia veronsa. Olin sitten jo hyvin iloinen, kun uusi voittaja tuli ja sain siirtyä sivummalle.”

Kytömäki sanoo silti, ettei kokenut kiinnostusta kiusalliseksi; hänestä oli odotettavissakin, että palkinto muuttaa elämää – ainakin vuodeksi.

”Mutta onhan se myös ollut hirveän hieno mahdollisuus puhua niistä asioista, jotka kokee tärkeiksi. Se auttaa jaksamaan, vaikka esiintyminen on monesti kuormittavaa.

”Ja kun aika nyt on sellainen, että kirjailijoiden odotetaan kulkevan teostensa rinnalla. Pitää ottaa oma persoonakin mukaan touhuun, ei riitä enää, että saa kustannussovimuksen.”

Kytömäki arvelee olevansa jossain puolivälissä verrattuna niihin, jotka haluavat olla ihan omilla oloissaan ja esimerkiksi kirjailijoiksi ryhtyneisiin näyttelijöihin, joille hän kuvittelee esiintymisen olevan lähtökohtaisesti helpompaa. ”Mielelläni ihan vaan kirjoitan, mutta jos pyydetään, niin kyllä minä usein tulenkin, koska koen sen tärkeäksi kanavaksi tuoda ajatuksiani esiin.”

Monesti, kun hän on mennyt esiintymään, hän on kokenut, ettei selviä tilanteesta, mutta kun hän on päässyt paikalle, kirjailijan rooli on ”lähtenyt käyntiin” – hän on ottanut ammattiroolin suojakseen ja silloin kaikki on mennyt hyvin.

KYTÖMÄKI KERTOO suunnittelewansa tarinat hyvinkin valmiiksi ennen kuin alkaa kirjoittamaan. Matkan varrella tietysti löytyy yksityiskohtia, jotka ovat yllätyksiä hänelle itselleenkin. ”Ei se aina ihan mene valmiin suunnitelman mukaan.” Silti hän ei osaa kuvitella vain istuvansa koneen ääreen ja ryhtyvän kirjoittamaan.

”Kyllä minun melko tarkasti täytyy miettiä kokonaisuus etukäteen,” hän kertoo. ”Usein romaaneissani on ollut sellainen rakenne, että lopussa paljastuu kaikenlaisia asioita. Ilman tarkkaa suunnittelua juonenpolut katkeilisivat eivätkä punoutuisi yhteen.”

”Uusi romaanini on aika lailla kokonaan mielessäni. Kokonaisuuden syntyä edistää, että mielelläni keksin lopun ensin. Se on paljon mielenkiintoisempi kuin alku. Kolmessa romaanissani olen alkua miettinyt aika pitkään ja siirtänyt sitä, mutta loppu on koko ajan jyrkänä olemassa.”

”Ehkä lopun merkityksellisyys liittyy minulle siihen, että tarinoillani on sanoma. Tuntuu että loppu on kohta, missä lukija jätetään omilleen, että se on tosi tärkeä, koska siinä kiteytyy, mihin olotilaan ja mielenmaisemaa haluan jättää lukijan. Sen takia satsaan siihen aika paljon.”

USEIN TARINA lähtee liikkeelle henkilöistä, jotka tulevat (”se on se mystinen kohta prosessissa”) jostain hyvin elävän olisina.

”He tuntuvat heti tutuilta tyypeiltä, ja siksi heidän elämäntarinoitaan on helppoa alkaa suunnitella,” kirjailija kuvailee. ”Romaaneissani ollaan menneisyydessä ja valitsen myös aikakauden henkilöiden kautta.”

Esimerkiksi Margarita -romaanin kohdalla hän mietti käsitelläänkö siinä toista maailmansotaa ja alkaako romaanini ehkä jo 1930-luvulta, mutta kun hän perehtyi yhteen henkilöihahmoonsa eli jokihelmisimpukkaan,

hän huomasi, että simpukka on rauhoitettu Suomessa vuonna 1955, ja juuri siitä vuodesta tuli kiinnekohta itse tarinaan.

”Siten henkilökavalkadi voi vaikuttaa historialliseen ajankohtaan, mihin romaanini sijoittuu”, Kytömäki sanoo painokkaasti.

”Kun tarina on mielessäni riittävästi painunut eri suuntiin ja siinä on jo aika tavalla muistettavaakin, yksityiskohtia ja muuta, teen aikajanan, jossa on vuosilukuja, henkilöiden syntyä ja kuolemia ja muuta.”

”Mutta juonen käännteitä en kirjoita kuin romaaniin, koska tarinat syntyvät ja muotoutuvat henkilökohtaisesti niin tärkeiksi, että ei niitä sitten kesken prosessin voi unohtaa.”

”TEINIVUOSISTA ASTI olen ajatellut, että ihminen on osa luontoa, yksi monista eliölajeista.”

”Kirjoitan tarinoita, missä luonto on keskeisesti läsnä ja myös vaikuttaa koko ajan ihmisten toimintaan. Luonto asettaa rajoja, joita ihmiset joutuvat elämässään noudattamaan. Esimerkiksi monesti kirjoissani on sairauksia, jotka vaikuttavat siihen, mitä ihmisille tapahtuu. Luonto tavallaan puuttuu peliin sairauksien kautta.”

”Toisaalta positiivisemmin siinä mielessä, että monesti päähenkilöni viihtyvät omilla oloissaan ja vetäytyvät paikkaan, missä ei ole ihmisiä, esimerkiksi metsään. Siellä he palautuvat ihmiskulttuurin hullumuksesta perusolemuksensa ja tulevat vahvempina takaisin ihmisten ilmoille.”

Kytömäki tarkentaa, että hänelle tärkeää on oikeastaan kaikki sellainen, jota voi sanoa alkuperäisluonnoksi, kuten metsät ja suot. Mielellään hän menee sinne, missä on peruskallio nähtävillä, Tampereella vaikka Näsinpuistoon. Paikkaan, missä tuntee, että ihmisten kuorrutus jyrkän maan päällä on aika ohut.

Kun kysyn hänen lempipaikkaansa, hän vastaa sen riippuvan vuodenajasta. Jos on alkukesä tai loppusyksy eli paljon hyttysiä tai hirvikärpäsiä, hän ei mene mielellään metsään. Tärkein hänelle on ikimetsä, missä ei näy ihmisten toiminnasta mitään merkkejä.

”Jos haluaa ikimetsään, täytyy mennä Seitsemisen Multiharjulle asti tai vaikkapa Ruovedelle Musturin aarnialueelle. Se on Pirkanmaan vanhimpia metsien suojelualueita. Aarniometsä on aikamoinen kokemus, kun siellä näkee luonnon majesteettisen hitaan dynamiikan,” Kytömäki korostaa. ”Siellä on eläviä puita, kuolleita puita ja niitä, jotka ovat kaatuneet toisen puun varaan ja niitä, jotka ovat romahtaneet siitä jo maahan ja ehkä jo vähitellen alkaneet lahota.”

”On mielenkiintoista verrata omaa pientä elämäänsä luonnon ikuisuuteen. Puut syntyvät, kuolevat. Se on valtavan hidasta, mutta muutosta tapahtuu silti koko ajan. Monesti puhutaan museoinnista, kun perustetaan

luonnonsuojelualueita – se on niin väärä tulkinta kuin voi, koska kun ekosysteemi jätetään omilleen, siellä tapahtuu valtavasti asioita.”

HÄN SANOO, että luonto on ollut hänelle tärkeä lapsesta saakka, mutta eri tavalla kuin monilla luontoihmisillä. Hän ei ole lähtenyt suurennuslasin tai kiikareiden kanssa tutki- maan luontoa, vaan mennyt ennen kaikkea olemaan yksin, omassa rauhassaan.

”Asuimme Ylöjärvellä taajaman laidalla ja koska olin lapsi, joka halusi aina välillä olla yksin, niin luonto oli tavallaan helpoiten saatavilla oleva paikka siihen tarkoitukseen. Metsä muotoutui tärkeäksi, mutta vasta yläasteaikoihin aloin kiinnostua lajistosta. Rivitalomme vieressä oli sattumalta hienoa, vanhaa metsää.”

”Alun perin minulle oli tärkeintä metsän salaperäisyys, tunnelmat, rauha, yksin oleminen mahdollisuus. Ja tietty sadunomaisuus, koska saduissahan kaikki jännittävät hommat tapahtuvat metsässä. Äiti teki työuran- sa kirjastonhoitajana ja luki minulle paljon satuja, ja mielessäni yhdistin sadut meidän lähimetsään ja innostuin lähtemään sinne retkeilemään.”

”VIIDENNEN LUOKAN jälkeen kesäloman alus- sa päätin, että kirjoitan tänä kesänä suuren intiaaniromaanin. Sitten, kun minä palaan syksyllä kouluun, niin olen kuuluisa kirjailija,” Kytömäki hymyilee.

”Mutta ei se sitten ihan niin mennytkään. Kesti parikymmentä vuotta ennen kuin esi- koisromaanin julkaistiin. 11-vuotiaana kuitenkin aloin ajatella, että kirjailija olisi hieno ammatti.”

Vaikka kesä ei tuottanutkaan suurta intiaaniromaanin, Kytömäki ryhtyi kirjoittamaan novelleja.

”En ole koskaan periaatteessa kokenut itseäni novellistiksi, mutta kirjoittaminen oli minulle siihen aikaan hidasta ja vaikeata, koska olisin halunnut kirjoittaa heti valmista tekstiä ja heti valmiita lauseita”, hän selittää. ”Koko ajan piti miettiä, että miten tämän nyt muotoilen ja sen takia tarinoista tuli novelleja – en saanut pidempiä juttuja aikaiseksi.”

”Esikoisromaanin kirjoittaessani oli sama ongelma. Tein ihan tietoisesti päätöksen, että voin jälkepäin muokata tekstiä niin paljon kuin haluan.”

Silloin Kytömäki ymmärsi, että voi kirjoittaa ensin tarinan luurangon. ”Yritän hyvin matalalla kynnyksellä kirjoittaa, jonkun kohtauksen, joka juuri sillä hetkellä tuntuu vähänkin kiinnostavalta. Myöhemmin voin täydentää välipaikkoja ja siirrellä kohtauksia.”

LAPSUUDESSAAN JA nuoruudessaan Kytömäki piti hyvin paljon **Anni Swanin** nuortenro-

ANNI KYTÖMÄKI

Kirjailija

Syntynyt 1980 Ylöjärvi

Koulutus Luontokartoittaja. Hän on työskennellyt kansalaisjärjestöissä ja muusikkona.

Teoksia Kultarinta (Gummerus 2014), Luontopäiväkirja (Metsäkustannus 2016), Kivitasku (Gummerus 2017), Margarita (Gummer 2020).

Ohoh Hänen veljensä on runoilija Pekka Kytömäki.

Tunnustukset Vuonna 2020 hän sai Finlandia-palkinnon teoksestaan Margarita.

”MYÖNNÄN
HAAVEILLEENI, ETTÄ
VOITTAISIN FINLANDIA-
PALKINNON. NYT
OLEN KOETTANUT
AJATELLA, ETTÄ SE
RASTI ON HOIDETTU,
VAIKKA NÄKÖJÄÄN ON
LIIKKEELLÄ SEMMOISTA,
ETTÄ VOITETAAN
TOISENKIN KERRAN
SAMA PALKINTO. OLEN
PÄÄTTÄNYT, ETTEN
AJATTELE KOKO ASIAA,
VAAN KESKITYN SIIHEN
MITÄ TEEN JA NYT
TAVALLAAN ON MYÖS
RAUHA TEHDÄ SITÄ.”

maaneista. *Pikkupappilassa* ja *Ulla ja Mark* olivat hänen suosikkejaan.

”Luin ne uudestaan korona-aikana, kun kirjastot olivat kiinni ja piti etsiä kirjoja omasta hyllystäni. Tajusin, että Anni Swanin teokset ovat vaikuttaneet siihen, miten itsekin kirjoitan, koska niissä on aika samantyyppinen henki, luonto on vahvasti mukana tarinan käännteissä ja se on paikka, mihin ne henkilöt vetäytyvät paikkailemaan haavojaan.”

”Ja henkilöhahmot yrittävät myös olla hyviä ihmisiä niin kuin munkin päähenkilöt yrittävät olla. Mutta historialliseen romaaniin viehätyin **Kaari Utrion** kautta.”

”Aloin lukea jo vähän yli 10-vuotiaana Kaari Utrion kirjoja ja lumouduin siitä, että voi kirjoittaa tarinoita, jotka sijoittuvat kauas menneisyyteen – eivätkä ne kuitenkaan ole satuja, vaan realistisia kertomuksia.

Kytömäki kirjoitti pari kirjettäkkin Utriolle 12-vuotiaana, kun romaaneista oli syntynyt kaikenlaisia kysymyksiä. Hän kysyi, mikä on kaprönika ja mitä sairautta *Pirita*, *Karjalan tyttäressä* podetaan, kun siellä kuollaankin siihen.

”Hän vastasikin kysymyksiin. Sittenlähetin Kaari Utriolle vielä yhden historiallisen kertomuksenikin, ja hän antoi siitä palautetta. Viime vuonna ilmestyi **Anna-Liisa Haavikolta** Kaari Utrion elämäkerta ja siellä mainitaan kirjeenvaihto; todetaan että Anni Kytömäki lähetti kertomuksensa Kaari Utriolle ja muutama vuosikymmen myöhemmin hänet palkittiin Finlandia-palkinnolla.”

”Elämäkertaa lukiessani näin kuin ulkopuolisen silmin oman kirjailijakaareni. Kun elämässä tapahtuu asioita, ne ovat osa jatku- moa. Joskus huomaa vasta erikseen osoitet- tuna, että haaveita on tavoitettu.”

KYTÖMÄKI SANOO, ettei oikeastaan tiedä miksi oli kiinnostunut Amerikan alkuperäiskansoista niin vahvasti jo ihan pienessä, mutta arvelee sen tulevan lapsuuden intiaanileikeistä.

”Meillä oli kesämökillä aina veljien ja serkkujen kanssa intiaanikylyä pystytettynä ja tietysti yritettiin selvittää, miten valmistetaan erilaisia asioita, kuten moksasiineja,” hän selittää.

”Leikit jäivät mieleen, ja ensimmäiset romaanihaaveeni olivat intiaaneihin liittyviä. Nopeasti törmäsin taustatutkimuksen haasteellisuuteen. Olin 12-13-vuotias lapsi eikä ollut olemassa internettiä,” Kytömäki muistuttaa.

”Etsin tietoja kotona tietosanakirja Spectrumista ja kun yritin kirjoittaa sen pohjalta romaania, törmäsin nopeasti siihen, etten tiedä tarpeeksi. Romaaniritelmät jäivät kesken.”

Syynä oli se, että ajankohdat, joihin Kytömäki sijoitti tarinoitaan, olivat kaukana menneisyydessä, satojen tai jopa tuhannen

vuoden takana – ja usein jossain aivan eri puolella maailmaa.

”Mutta kun ymmärsin tulla lähemmäksi nykypäivää ja omaa elinpiiriä, kirjoittaminen alkoikin sujua ja syntyi esikoisromaanini *Kultarinta* (2014). Pystyin kyselemään omalta mummultanikin taustatiedoiksi yksityiskoh- tia hänen lapsuudestaan.”

KYTÖMÄEN ESIKOISTEOS oli ehdolla Finlan- dia-palkintoon sekä Helsingin Sanomien vuoden esikoiskirjaksi ja sai Kaarlen palkin- non, Tulenkantaja-palkinnon (2015) sekä Tampereen kaupungin kirjallisuuspalkinnon.

”Kyllä se (suosio) on aika lailla ihmetyttä- nyt. Siihen aikaan, kun *Kultarinta* ilmestyi ei niin paljon puhuttu ympäristöasioista kuin nykyisin ja koin kirjoittaessani, että kirjoitan aika marginaalista ihmisryhmää kiinnostavaa teosta,” Kytömäki miettii, ”että omaa viite- ryhmääni ehkä kiinnostaa luonnonsuojelu ja luonnonsuojelun historia ja vähän kummalli- set, sisään päin kääntyneet päähenkilöt.”

”Kyllä minulle tuli aikamoisena yllätyk- senä, että se tavoitti niin paljon lukijoita ja oli niin suosittu. Tavallaan *Kultarinta* teki minusta optimistisemmän ihmisen: näköjään nämä asiat kiinnostavat ihmisiä. Ja nykyään- hän jo monet kirjailijat kirjoittavat biosfääriin liittyvistä aiheista.”

”Joka ikisen romaanin jälkeen minulla on ollut sellainen olo, että olen sanonut kaiken enkä osaa kirjoittaa mitään uutta. Nyt olen jo pari kertaa kuitenkin onnistunut saamaan uuden romaanin aikaiseksi,” Kytömäki lisää.

”Olen jonkin verran alkanut luottaa itseeni kirjoittajana. Vaikka romaanin kirjoittaminen on esiintymisten takia ollut tauolla, en ole panikoitunut. Tiedän, että tarina on olemassa, vaikken koko ajan työstä sitä aktiivisesti.”

”Se on helpottavaa”, Kytömäki hymähtää.

VENÄJÄN UKRAINAAN tekemän julman hyök- käyksen takia otsikkoon änkeää puoliväkisin **Mihail Bulgakovin** klassikkoromaanin *Saa- tana saapuu Moskovaan* alkuperäinen nimi *Mestari ja Margarita*.

”En ole sitä lukenut, mutta olen tiedostanut nimien yhtäläisyyden”, Kytömäki naurahtaa.

Bulgakov oli syntynyt nimenomaan Kio- vassa, jota Venäjän armeija parhaillaan pii- rittää ja hänen pääteostaan pidetään myös satiirina neuvostoyhteiskunnasta. Se tarjoaa yhtymäkohdan nykypäivään.

Kirjailija Anni Kytömäki on 6.4. vieraana Kir- janmerkki-kerhossa. Häntä haastattelee kult- tuuritoimittaja Siskotuulikki Toijonen. Tämä haastattelu on tehty 25.2.

Kirjailijana voi tavallaan aja- tella, että luo yhtä ja yhteistä fiktiivistä maailmaa (use- ammassa teoksessa), Anni Kytömäki sanoo. Se ehkä myös vähentää ergahdistus- ta romaaneista, kun voi aja- tella, että käsikirjoittaessaan uutta romaania palaa siihen samaan todellisuuteen.

Klubitapahtumia:

Kuvat Seppo Leskinen

Tampereen Suomalaisen Klubin johtokunta 2022 virallisessa muotokuvassa. Eturivissä vasemmalta sihteeri Milla Anttila, varapuheenjohtaja Viivi Villa-Nuottajärvi, puheenjohtaja Pasi-Heikki Rannisto, jäsenet Riitta Sommarberg ja Heidi Keso. Ylärivissä vasemmalta jäsenet Otso Kaihlanen ja Jyrki Pentinlehto, varaesimies Arto Murtovaara, taloudenhoitaja Ritva Tiainen, jäsen Jukka Sola ja esimies Mikko Turunen. Kuvasta puuttuu jäsen Ilkka Saarinen.

Tampereen Oopperan Taikahuilun näki noin 8000

Tampereen Ooppera toi W.A. Mozartin Taikahuilun näyttämölle uudella roolituksella ja päivitettyinä versiona. **Tuomas Parkkisen** ohjausta vuonna 2011 esitettiin loppuunmyydyille katsomoille, nyt esitykset keräsivät oopperan oman ilmoituksen mukaan 8000 katsojaa. Kritiikeissä esitykselle on annettu kolmesta neljään tähteä.

Taikahuilu oli 1946 perustetun Tampereen Oopperan 128:s ensi-iltatuotanto ja esityksen takana työskenteli yli 300 ammattilaista. Oopperan historiassa se on yksi kaikkien aikojen menestyneimmistä tuotannoista.

Taikahuilun tarunomaiset tapahtumat oli tällä kertaa sijoitettu 1930-luvun värikkääseen ja villiin Las Vegasiin. Ohjaajalle Taikahuilun erityisyys syntyy loputtomasta lapsenomaisesta kekseliäisyydestä, henkilöhahmojen ja tapahtumien runsaudesta, taianomaisesta fantasiasta ja Mozartin nerokkaasta musiikista.

”Kaikki rakastavat Taikahuilua, sen maagikkaa ja huumoria”, Parkkinen kehui. ”Se on

sopiva teos ensikertalaiselle, eikä konkarikaan kyllästy siihen koskaan.”

”Tämä Taikahuilu on jäänyt monelle yleisöstämme mieleen yhtenä Tampereen Oopperan lähihistorian värikkäimpänä ja vahvimpana tuotantona. Meille on tärkeää, että saamme tarjota korona-ajasta kärsineelle ja kulttuurin pariin kaivanneelle yleisölle super-teoksen, jossa yhdistyvät sadun taika, huippusolistit ja upea taiteellinen *dream team*,” kertoi Tampereen Oopperan vastaava tuottaja **Suvi Leinonen**.

TAIKAHUILUN PÄÄROOLEISSA lauloivat sopraano **Tuuli Takala** (Pamina) ja tenori **Tuomas Katajala** (Tamino). Tämän yhden oopperahistorian tunnetuimman nuorenparin koomisena opera buffa -vastavoimana lauloivat baritoni **Arttu Kataja** linnustaja Papagenon roolissa sekä sopraano **Päivi Pylvänäinen** edellisen mielitetyn, Papagenan roolissa. Viimeisimmissä esityksissä sairastunutta Katakajaa paikkasi **Ville Rusanen**.

Yön kuningattaren lauloi sopraano **Suvi**

Väyrynen ja Sarastron roolin tulkitsi basso **Nicholas Söderlund**. Ensembleen kuuluivat myös baritonit Ville Rusanen (Kaitsijapappi) ja **Jaakko Kortekangas** (Monostatos), tenori **Johan Krogius** (1. haarniskoitu), basso **Tuukka Haapaniemi** (2. haarniskoitu) sekä kolmen naisen rooleissa sopraano **Silja Aalto** ja mezzosopraanot **Irina Nuutinen** ja **Maiju Vaahtoluoto**.

Vuoden 2011 tuotannosta päivitettyyn tuotantoon palasivat puherooleissa yleisön rakastamat ”kaksi pappia” eli näyttelijälegendat **Esko Roine** ja **Heikki Kinnunen**. Oopperan musiikillisesta johdosta vastasi kapellimestari **Risto Joost**, jolle Taikahuilu on ensimmäinen teos Tampereen Oopperassa. Oopperaorkesterina toimii Tampere Filharmonia. Tampereen Oopperan kuoron valmennuksesta vastasi tuttuun tapaan **Heikki Liimola** ja nuorten laulajien harjoittamisesta **Jouni Rissanen**.

Tampereen Suomalaisen Klubista Taikahuilun ensi-illassa oli 80 hengen edustusjoukkue.

TAMPEREEN SUOMALAINEN KLUBI RY

Puutarhakatu 13, 33210 Tampere
www.tampereensuomalainenklubi.fi

KLUBIN JOHTOKUNTA

- **Johtokunnan puheenjohtaja**
hallintotieteiden tohtori Pasi-Heikki Rannisto,
pasi-heikki.rannisto@tuni.fi
- **Johtokunnan varapuheenjohtaja**
FT Viivi Villa-Nuottajarvi, viivi@nuottajarvi.com
- **Klubin esimies**
FT Mikko Turunen, mikko.j.turunen@gmail.com
- **Klubin varaesimies**
toimittaja Arto Murtovaara, arto.murtovaara@pp.inet.fi

JOHTOKUNNAN MUUT JÄSENET

Valokuvaaja Otso Kaihlanen, kauppatieteiden maisteri
Jyrki Penttinen, kiinteistöneuvos Ilkka Saarinen,
opetusneuvos Jukka Sola, varatuomari Riitta Sommarberg,
dosentti Heidi Keso

JOHTOKUNNAN SIHTEERI

Viestintäkonsultti Milla Anttila, 040 547 2005, anttilan.milla@gmail.com

TOIMIKUNTIEN PUHEENJOHTAJAT

Biljardikerho
Veijo Pitkänen,
veijo.pitkanen@patenttimies.fi	Kirjanmerkkikerho
Mikko Turunen,
mikko.j.turunen@gmail.com
Gastronominen kerho
Eeva-Kaisa Mäkinen,
eevakaisa.makinen@gmail.com	Kirkkovenekerho
Timo Tulosmaa,
timo.tulosmaa@outlook.com
Golfkerho
Jorma Salovaara,
jorma.salovaara@kolumbus.fi	Klubinaiset
Heidi Keso, heidi.keso@empiros.fi
Keskiviikkokerho
Seppo Leskinen,
savusepe@gmail.com	Maanpuolustuskerho
Kalervo Sipi, kalesipi@tpnet.fi
Juhlatoimikunta
Satu Rannisto,
satu.rannisto@sarastus.fi	Ruutiukot
Jukka Sola, jukka.sola@elisanet.fi
	Tiede- ja teknologiakerho
Viivi Villa-Nuottajarvi,
viivi@nuottajarvi.com

TYÖRYHMIEN PUHEENJOHTAJAT

● Hallinto- ja taloustyöryhmä
Ilkka Saarinen,
ilkka.saarinen@iisoy.fi	● Tiedotustyöryhmä
Arto Murtovaara,
arto.murtovaara@pp.inet.fi
● Jäsentyöryhmä
Jorma Salovaara,
jormasalovaara@kolumbus.fi	● Tulevaisuustyöryhmä
Pasi-Heikki Rannisto,
pasi-heikki.rannisto@tuni.fi
● Ohjelmatyöryhmä
Mikko Turunen,
mikko.j.turunen@gmail.com	

JÄSENREKISTERI

Sointu Lanki, 0400 684 416,
jasenrekisteri@tampereensuomalainenklubi.fi

KLUBIN TALOUDENHOITAJA

Ritva Tiainen, 050 376 0597, ritva.tiainen@apunatar.fi

RAVINTOLA

Armas Catering, Christina Suominen, 010 231 5222,
info@suomalaisenklubinravintola.fi

Uudet kunniajäsenet

Tampereen Suomalaisen Klubin kevätkokous valitsi kolme uutta kunniajäsentä. Kalervo Sipi (vas.) on työskennellyt pitkään varapuheenjohtajana, Risto Harisalo esimiehenä ja Ilkka Saarinen on toiminut johtokunnassa peräti viiden eri puheenjohtajan kaudella.

Ruutiukot koolla

Maanantain 14.3.22 Ruutiukokouksessa eversti evp. Pentti Väänänen alusti otsikolla "Ukrainan sota 24.2.2022 ja Suomi". Asiantunteva ja faktat pöydälle nostava esitys, joka sai aikaan vilkkaan keskustelun teemana "Emmekö me koskaan opi".

Siteerataan lopuksi diasarjassakin viimeisenä kuvana olevaa Mannerheimin kirjettä ruhtinatar Marie Lubomirskalle (Max Jakobssonin teoksesta "Vuosisatamme):

"Ennustan, että joudumme tekemisiin sellaisen Venäjän

kanssa, joka on imperialistisempi ja nationalistisempi kuin mikään aiempi, joka pyrkii koamaan massat ja saamaan ne unohtamaan sisäisen epäjärjestyksen toteuttamalla suuren hankkeen – vanhan Venäjän valtakunnan palauttamisen ennalleen.

Valitettavasti tulee olemaan mahdotonta estää yhteenottoa tämän Venäjän kanssa, enemmän tai myöhemmin se on tuleva. Emme voi saada pois Venäjää ja korvata sitä valkoisella täplällä kartalla."

SEPPÖ JOKISEN
JA PANU RAIPIAN
NÄYTELMÄ

OHJAUS
PANU RAIPIA

SAKARI KOSKINEN
TOMMI RAITOLEHTO

ULLA LUNDELIN
KAISA HELA

VELI-PEKKA SIMO
TUUKKA HUTTUNEN

RISTO PEKKI
JARI AHOLA

KOMISARIO KOSKINEN *ja pahantekijät*

MAAILMANENSI-ILTA TAMPEREEN KOMEDIATEATTERIN
KATETUSSA KESÄTEATTERISSA 9.6.2022

KESÄLLÄ
2022

Huoletona suomalaista asumista ja omistamista

Suomalainen asunto-osakeyhtiö on ainutlaatuinen asumisen ja omistamisen malli.

Me Isännöinti Ilkka Saarinen Oy:ssä olemme suomalaisen asumisen paikallisia, tamperelaisia asiantuntijoita. Huolehdimme tarkasti kiinteistöihin sijoittamastasi varallisuudesta.

Asumis- ja käyttömukavuus paranevat, kulut pysyvät kurissa ja omaisuutesi on hyvissä käsissä, kun kokenut ja ammattitaitoinen porukkamme ottaa asiat hoitoonsa. Arvomaailmamme kulmakiviä ovat asukkaiden hyvinvointi, ajan tasalla olevat ammattitaito ja työvälitteet sekä osaava, työssään viihtyvä henkilöstö.

Reilu ■ Ripeä ■ Pätevä

Ilkka ISÄNNÖINTI
Saarinen

Insinöörinkatu 40 ■ 33720 Tampere ■ Puhelin (03) 3390 0100
asiakaspalvelu@iisoy.fi www.iisoy.fi

